

brat

Francišek

4

Letnik XVIII (CXXIX) • julij - avgust 2008

POGOVOR S SESTRAMI

UTRINKI IZ NARODNEGA TABORA FSR

ODMEVI S FESTIVALA FO IN TABORA FSR

VOLILNI KAPITELJ FO & FRAMA

»Odpeljal me je
na plano,
otel me je,
ker ima veselje
nad mano«
(2 Sam 22,20).

Kazalo

Franciškovska duhovnost

4 Glasniki veselja in upanja

Naša evangelizacija

9 Misijon sestre Anice Starman FBS
10 Podprimo naše misijonarje
11 Napovednik dogodkov

Iz naših družin

12 Pogovor z mariborskimi šolskimi sestrami
13 Pogovor s slovenjebistriškimi šolskimi sestrami
16 Pogovor s Frančiškankami Marijinimi misijonarkami
19 Svoje srce polagam vate, Sveta Trojica ...
20 Preprosto veselo hvaležno
21 Pismo sester klaris na Festival FO
22 Darovi za revijo Brat Frančišek

FSR

23 Predstavljamo brate in sestre Frančiškovega tretjega reda
27 III. red sv. Frančiška v Kranju nekdanj in danes

29 Volilni kapitelj krajevnega bratstva sv. Lenart na Jesenicah
29 Srečanje krajevnih bratstev FSR iz Nove Gorice in Fraternità iz Gorice
30 Utrinki iz narodnega tabora FSR
33 Odmevi s Tabora FSR in festivala FO

Mladi Frančišku

34 Odmevi s Festivala FO in tabora FSR
35 Volilni kapitelj FO & FRAMA
37 FO na Slomškovem bralnem priznanju

RAZVEDRILLO

38 Nagradna številčnica

Pravičnost in mir

39 Nevarna igra evropske politike s človekovimi pravicami
40 Poročilo o stanju planeta 2008
41 Smrtno kazen ovija skrivnost

Korenine in sadovi

42 Življenje sv. Frančiška

Sveta dežela

43 Slovenci prvič v sveti deželi

Gospod naj ti podari mir!

Stopili smo v poletje in s tem v čas vročine, dopustov, morja, gora, potepov ... Šolarji se veselijo počitnic in brezskrbnih dni.

Je pa poletje tudi čas novih maš, romanj in duhovnih vaj.

Pogovor z letošnjim frančiškanskim novomašnikom br. Andražem si boste lahko prebrali v naslednji številki, v pričujoči pa ne bo manjkalo spodbud k **veselju in upanju**, ki nam jih je na duhovnem kapitlju v Kančevcih natrosil br. Stjepan Lice iz zagrebškega bratstva FSR.

Srečali se bomo tudi z veseljem in navdušenostjo naših **misijonarjev**, ki jim lahko pomagamo na različne načine: duhovno in materialno. Veseli bodo obojega.

V minulih letošnjih številkah revije *Brat Frančišek* smo se podrobneje srečali že z vsemi tremi Frančiškovi redovi, sedaj pa so pred nami še druge redovne ustanove, ki izhajajo iz **Frančiškove karizme**. Tako se bomo seznanili z mariborskimi in s slovenjebistriškimi šolskimi sestrami ter s frančiškankami Marijinimi misijonarkami.

Življenje Frančiškovega sve-

tnega reda po duhovnem kapitlju nikakor ni zamrlo, ampak je bilo polno dogajanja. V ospredju je gotovo **narodni tabor FSR**, ki je letos potekal v Ljubljani na Viču skupaj s **festivalom Frančiškovih otrok in mladine**, in sicer na prvo majsko soboto.

Mejnik v svojem delovanju so doživeli tudi Frančiškovi otroci in mladina, saj so konec maja obhajali **volilni kapitelj** in izvolili novo vodstvo. Vsem novoizvoljenim čestitamo in jim želimo uspešnega dela.

Za mano je prvo leto, v katerem sem se kalil kot glavni in odgovorni urednik, in upam, da vas pri tem nisem razočaral. Vesel sem vsake spodbudne pa tudi kritične besede, ki pripomorejo, da je *revija Brat Frančišek* še boljša in dobro sprejeta med vami. Naj bo tako tudi v prihodnje.

Ob koncu bi se rad zahvalil vsem vam, drage bralke in bralci, ki podpirate to našo skupno revijo. Z letošnjim letom smo prešli od naročniškega plačevanja na prostovoljne prispevke in s svojimi darovi ste pokazali, da želite podpirati njeno izhajanje še naprej. Bog povrni za vse vaše darove! ■

Vse dobro!

br. Janez Papa

Naslovna slika

V tokratni številki revije predstavljamo nekatere izmed ženskih redov, ki izhajajo iz karizme Frančiškovega tretjega reda.

Revija *brat Frančišek* – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, v Ljubljani, Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana, www.ofm.si/zb/

Člani uredniškega odbora: br. Janez Papa OFM (glavni in odgovorni urednik), br. Mihael S. Vovk OFM (Frančiškova duhovnost), br. Peter Skoberne FSR (naslovnica), br. Krizostom Komar OFM in s. Ana Slivka FMM (Naša evangelizacija), br. Metod in s. Mateja Trajbarič FSR (FSR), br. Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo), Igor Pigac FRAMA (Mladi Frančišku), br. Stane Zore OFM (Pravičnost in mir), br. Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige), br. Peter Lavrih OFM (Sveta dežela).

Lektoriranje: Vera Lamut. Oprema: Aleš Porenta. Oblikovanje in priprava: Salve d.o.o., Ljubljana.

Tisk: Povše, Povšetova 36a, Ljubljana.

Naslov uredništva: Ul. Vita Kraigherja 2, SI-2000 Maribor; tel.: 02/22 85 113 ali 041 778 456; e-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks: 02/22 85 112. Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na *Narodni svet FSR Slovenije*, TRR **SI56-2420-1900-4608-820** Raiffeisen banka d.d. Maribor; pri plačilu se sklicujte na **00 700-08**.

Glasi izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Glasniki veselja in upanja

br. Stjepan Lice FSR, predavanje na duhovnem kapitulju FSR (12.4.2008)

1. del

Začel bom z vprašanjem, ki se mi zdi bistveno: ste veseli? Ste veseli ljudje? Tega vprašanja ne postavljam kar tako, površno, kot tudi nima smisla, da bi nanj odgovorili kar tako, površno.

Ste veseli ljudje? Popolnoma jasno mi je, da življenje nikogar izmed nas ni preprosto, enostavno. V življenju vsakogar izmed nas sta bolečina in osamljenost. Nerazumevanje in tesnoba. Krčevitost in hitenje. Je polno vsega, kar je življenje. Brez tega ni mogoče biti človek.

Ce pa bi morali svoje življenje strniti v eno besedo, če bi morali sami sebe izraziti z enim izrazom, ali bi se, brez razmišljanja in brez naprezanja, odločili za besedo »veselje«? Bi rekli: da, jaz sem vesel človek? Vesel, ker živim? Kljub vsemu. Ali – ravno zaradi vsega.

Časi so resni. Tudi od nas pričakujejo, da smo resni in tudi sami od sebe to pričakujemo. Vendar resnost ne izključuje veselja. Še več, potrebno bi se bilo vprašati: če nismo veseli, v čem je potem naša resnost?

O evangelijskem veselju

Jezusova želja, njegova prošnja, naslovljena na Očeta in na vse nas, na vsakega posebej, je, *da bi bilo njegovo veselje v nas in da bi bilo naše veselje popolno*. To pomeni, da doživlja svoje življenje kot veselje. Pa vemo, kakšno je bilo. Poznal je tako pomanjkanje kot naporno delo, nerazumevanje bližnjih, izdajstvo, smrt. Pa kljub temu govori o veselju. Vse njegovo življenje, vse, kar je povedal, je strnjeno v evangelij. V veselo oznanilo.

foto: br. Janez Pajpa

Neki hrvaški misijonar mi je nekoč pripovedoval, kako so se v Ruandi soprobrnjenci, ki so pravkar slišali za evangelij, spovedovali, če so bili žalostni. Zanje je bilo biti žalosten nezdružljivo z evangelijem, z veseljem oznanilom. Pri tem ni pomembno, zaradi česa so bili žalostni. Dejstvo, da so dopustili otožnosti prevladati v svoji notranjosti, da s svojim obličjem in s svojim srcem niso odražali Božje bližine, njegove ljubezni, je bilo zanje isto kot nevera.

Da, tudi Jezus je jokal. Evangelist je zapisal, da je jokal ob smrti svojega prijatelja Lazarja, ko je videl žalost Lazarjevih sester Marije in Marte in njegovih prijateljev. Bil je pretresen v duhu in je vznemirjen zajokal. Vendar ga njegove solze niso zaprle v žalost, marveč so ga vodile v globlje srečanje z Marijo, Marto in Lazarjevimi prijatelji. Napotile so ga k Lazarjevemu obujenju.

Pretresenost nam pomaga ali bi nam vsaj naj pomagala, da bi v polnosti okusili življenje, da bi s celim bitjem doživeli veselje in bolečino, srečanje s sočlovekom in z Bogom. Odkriva nam, da je mogoče istočasno občutiti tako bolečino kot veselje. Prav gotovo drži, da ravno bolečina odpira v nas prostore veselja. Le tisti, ki je okušal resnično žalost, bo znal občutiti tudi pravo veselje. Zdi se nerazumljivo, a je resnično: bolečina je pogosto, zelo pogosto prst, iz katere raste največja radost.

O svetem Frančišku in o modrosti srca

Sveti Frančišek je pred tem, ko je sprejel svete rane na La Verni, molil, da bi okusil

ljubezen, s katero je Jezus ljubil človeka, in bolečino, ki jo je zaradi tega pretrpel za ljudi. Zanj in za vsakega izmed nas. Frančišek je vedel, da ta ljubezen in bolečina vedno hodita skupaj. Evangelija ni mogoče živeti ne brez bolečine in ne brez veselja.

Za Frančiška vemo, da je bil v resnici vesel človek. G. K. Chesterton je v svoji knjigi »Sveti Frančišek Asiški« zapisal močne besede o njegovi smrti – sestrici smrti: *Lahko rečemo s skoraj prav tako globoko gotovostjo, da so zvezde, ki so plule nad tistim mršavim in iztrošenim truplom, ki je ležalo popolnoma golo na kamnitih tleh, vsaj enkrat v vseh svojih sijočih kroženjih okoli sveta človeštva, naprezajočega se v težavah, z zavistjo zrla nizdol na srečnega človeka (po Chestertonu, str. 84).*

O Frančiškovem veselju pišejo vsi njegovi življenjepisci. Na istih straneh pa so zapisane tudi njegove številne težave in dvomi. Življenje v skrajnem pomanjkanju in negotovosti. Bolezni. Razočaranja. Osamljenost in zapuščenost. Izkušnja osebne krhkosti in nestanovitnosti. Vse to je Frančišek z zaupanjem izročal v duha veselja, v življenje v Božjem objemu. Ker je živel z Bogom, je vse, kar se mu je dogajalo, imelo svoj smisel.

Vse ga je vodilo bliže k Bogu.

V vsem je vedno bolj odkrival Božjo bližino, Božjo prisotnost. (Življenjsko in izkustveno je vedel to, česar se jaz še učim: Bog se v ničemer ne želi ločiti od mene in od nikogar izmed nas. Kadar pa se jaz želim ločiti od sebe, bolj ko se želim ločiti od sebe, bliže mi prihaja Bog, tako zelo, da brez oklevanja zavzame moje mesto. Z vsakim izmed nas je tako.)

Frančiška mnogi imenujejo revčka. Imajo ga za nevednega. Vendar sta bila njegovo uboštvo in nevednost blaženosti njegovega življenja. Življenje v blaženstvu. *Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo*. Frančišek je imel blago srce: *Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali*.

Frančiškova modrost je bila modrost srca, temeljna modrost življenja. V tem smislu je bila Frančiškova modrost enaka Salomonovi. Bog je svoj čas rekel Salomonu, da ga lahko prosi za kar koli. Salomon ni prosil ne za zdravje in ne za bogastvo, ne za dolgo življenje in ne za smrt sovražnikov. Nič od tistega, kar ljudje običajno doživljajo kot predpogoj za srečno in uspešno življenje. Salomon je prosil za modro srce, srce, ki zna razlikovati dobro od hudega, vredno od nevednega. Razlikovati v vsakem času. Tudi v slabem.

Frančišek je prosil Boga za isto stvar: za modro srce. Vedel je, da bo modremu srcu vse drugo navrženo. Da mu bo navrženo, pa četudi bo to človeškim očem, tudi njegovim, ostalo skrito. Zato je neprestano molil: *Vse-mogočni, večni Bog, razsvetli temine mojega srca, daj mi pravo vero, trdno upanje, popolno ljubezen, razumnost in spoznanje, Gospod, da izvršim Tvojo sveto in resnično zapoved*.

Samo z zares modrim in veselim srcem je mogoče resnično živeti. Natančneje, z evangelijskim srcem. S srcem, ki je občutljivo za evangelij. S takim srcem, ki zna vedno in v vsem prepoznati evangelijsko vsebino. S srcem, ki si upa živeti evangelij v vseh okoliščinah življenja – v navadnih, vsakdanjih in tudi v odločilnih trenutkih.

Kaj je novega v Božji ljubezni?

Ko sta se sveti Frančišek in sveta Klara srečevala, sta drug drugega spraševala: *Kaj je novega v Božji ljubezni?* Tako sta se veselila časa, ki sta ga lahko preživela skupaj, da ga nista hotela porabiti za nič, kar bi bilo manjše od Božje ljubezni. Nista ga hotela porabiti za nobeno stvar, ki ni govorila o lepoti in dobroti, ki ni dodajala vrednosti njenemu življenju. Pa ne samo njenemu življenju, ampak sta imela tolikšno zaupanje v Božjo ljubezen, v porajanje novega življenja v Božji ljubezni, da sta bila neprestano zagledana vanjo. Tako sta vedno in v vsem živela čudež svojega življenja, svežost človeške in Božje ljubezni.

Kolikokrat vam je že kdo v življenju postavil to ali temu podobno vprašanje: *Kaj je novega v Božji ljubezni?* Kolikokrat ste vi komu postavili to ali temu podobno vprašanje?

Zdi se mi (vesel bi bil, če bi se motil), da se pogosto, prepogosto, sploh ne zavedamo, iz česa so sestavljeni naši pogovori, o čem se najpogosteje pogovarjamo. Kot radi rečejo otroci, da je bolj zanimivo biti poreden kot priden, se zdi, da so tudi nam odraslim bližje teme pogovora, ki, enostavno povedano, ne gradijo. Ne bogatijo, ne opogumljajo naših duš in naših odnosov. Ne ustvarjajo ugodnega, življenje spodbujajočega ozračja.

Če bi majhen, nedolžen otrok poslušal naše vsakodnevne pogovore, polne nejevolje, ogorčenja, groženj, posmeha, razočaranja ... na kaj bi pomislil? Ko bi nas slišal, kako govorimo o življenju, o naših najbližjih, o našem odnosu do dela ...? Bi ga mikalo takšno življenje? Bi doživel naše besede kot spodbudo za življenje v zakonu, v družini? V frančiškovskem bratstvu?

O odgovornosti za lepoto in dobroto življenja

Neki meni ljub star profesor mi je povedal prigodo, ki se je zgodila njegovi kolegici, spoštovani univerzitetni profesorici. Neko jutro je prišla v službo in je ob delovno mizo

foto: br. Janez Papa

odložila dve vrečki, ki jih je prinesla s seboj. Šele takrat je došla, da je vso pot od doma, nekaj časa peš in nato s tramvajem, nosila smeti, ki jih je ob odhodu v službo vzela s seboj in jih je nameravala odložiti v posodo za smeti pred svojo hišo. Ko je profesorica razmišljala o tem, koga vse je srečala, ob tem pa je vedela, da jo je videl še marsikdo drug, ji je bilo težko pri srcu. Še težje pa ji je bilo zaradi tega, ker je nihče, prav nihče ni opozoril na to – ali pa morda niso niti opazili. Ali pa so mogoče v tem našli celo neko nerazumljivo zadovoljstvo, pa je namerno niso opomnili.

To, kar se je zgodilo tej profesorici, se mogoče dogaja tudi drugim. In prepričan sem, da se v taki situaciji običajno vse konča ali z jezo ali pa s smehom, s katerim poskušamo obvladati nelagodje.

Če boljše pomislim, se vse to na neki globlji način dogaja mnogim, premnogim. Ljudje so namreč običajno nagnjeni k temu, da nosijo z enega mesta na drugo številne vrečke raznovrstnega, vidnega in nevidnega smetja. Kot da bi tekmovali, čigave smeti, čigave besede o slabih stvareh bodo bolj izjemne in pretresljive.

Nič ni zunaj človeka, kar bi ga moglo oma-deževati, če pride vanj, ampak ga omadežuje to, kar pride iz človeka (Mk 7,15), je zapisano v evangeliju. Naj je povsod okoli nas še toliko nesnage, to ni in ne more biti razlog, da bi se tudi mi vključili v duhovno in nato tudi v materialno onesnaževanje sveta, v katerem živimo.

Kamor koli gremo, je modro nositi s seboj – varovati v duši – dobre misli in besede, lepe zgodbe, dobre namene, pogumno upanje, pripravljenost srca ... Če bomo bolj pozorni nanje, bomo opazili, da so povsod okoli nas, pa tudi v nas in med nami, razumljivo. Tako bomo vztrajno dodajali svoj prispevek k lepoti sveta, v katerem živimo. In čeprav se nam bo zdel ta prispevek skromen, v resnici ni nezaten in nepomemben, marveč še kako dragocen.

Želel bi, da bi se zavedali, kako smo odgovorni za vsako misel, vsako besedo, kretnjo ... odgovorni pred vsakim človekom. Posebno v odnosu do tistih, ki jih imamo radi, do otrok in njihove nepokvarjenosti. Do mladih v njihovih iskanjih, v njihovem odraščanju. Pred starejšimi v njihovi krhkosti. In da ne pozabim reči še tega, ker ni najmanj pomembno, do samega sebe.

Evangeljski navdih svete Klare

V tem duhu bi želel obrniti našo pozornost na Vodilo svete Klare Asiške in njeno razumevanje življenja po evangeliju. Njeno Vodilo je pravo presenečenje, evangeljsko presenečenje. V Vodilu je največ govora o običajnem življenju. Nič ni določeno kot nekaj brezpogojnega. Vse se skrbno odmerja in usklajuje z evangeljsko ljubeznijo. Več je, na primer, govora o obleki kot o molitvi.

Molk je predpisan, »izjema je bolniška soba, kjer sestre smejo zadržano govoriti za razvedrilo in za strežbo bolnim« (PKI V,3). Poleg tega piše: »Lahko pa vedno in povsod na kratko in tiho povedo, kar je potrebno« (PKI V,4). Človek in človečnost sta pomembnejša tako od molka kot od posta in od vseh oblik pokore, kakor piše sveta Klara sveti Neži Praški: »Ker pa nimamo telesa iz brona, niti ne trdnosti, kakor je trdnost kamna, temveč smo krhke in nagnjene k raznim telesnim slabostim, te prosim in rotim v Gospodu ... odtegni se po modri rzsodnosti neumerjeni, skoraj pretirani in nemogoči strogosti ... da bi živa s svojim življenjem povečevala Gospoda,

Gospodu izkazovala razumno češčenje in bi tvoja žrtev bila vedno začinjena s soljo modrosti« (3 PA 38-41).

Vse sestre so poklicane k temu, da varujejo klavzuro (PKI XI), vendar smisel klavzure ni sam v sebi niti v ločitvi od sveta. Smisel klavzure je v prečiščevanju odnosa do sveta, v varovanju dragocenosti tega odnosa. Sestra »ne sme več zapuščati samostana, razen iz koristnega, pametnega, očitnega in uporavičenega razloga« (PKI II, 13). Poklicane so, da v samostan ne prinašajo »govoric iz sveta« (PKI IX, 16) in da živijo tako, »da bodo lahko vedno v spodbudo vsem, ki jih vidijo« (PKI IX, 13), da se za njih posvečajo ne samo z molitvijo, marveč tudi z besedami, z zgledom življenja in da bo to njihovo molitev oživilo.

Temeljno merilo življenja izrazi sveta Klara z besedami: »Vedno ljubite Boga in svoje duše ter duše vseh svojih sester in zmeraj skrbite, da boste izpolnjevale, kar ste obljubile Gospodu« (Blagoslov 14-15). Bodite ljudje dobre volje. In v tem vztrajajte.

O bivanjski vedrini

Ni namreč mogoče biti človek brez volje. Kdor nerad živi, je, kot da ne bi živel. Zanj je svet utesenjen in mrakoben kraj. Tak človek meni, da za človekom ostanejo zgolj nekakšni nejasni in pozabljeni sledovi. Po takem mišljenju je vsak človekov trud, tudi njegova ljubezen, prah, od katerega ni kaj dosti pričakovati, pa se mu zato tudi ni treba kaj preveč posvečati.

Da bi človek v polnosti izkusil svojo človeškost, da bi prepoznal svojo obdarjenost in istočasno poklicanost, da je tudi sam dar, je nujno doživeti globoko izkustvo, ki ga imenujem bivanjska vedrina. Bivanjska vedrina, kot jo razumem, je preprosta radost zaradi bivanja, zaradi lastnega obstoja in bivanja vsakega človeka, vsega ustvarjenega, veselje nad dejstvom, da kot človek lahko rastem v človečnosti, v osmišljanju svojih dni in sooblikovanju sveta. Bivanjsko veder

človek vsaj v večjem delu svojega življenja spozna, da je obsijan z Božjo prisotnostjo in naklonjenostjo. Ta obsijanost je njegovo najstalnejše izkustvo. Prek bivanjske vedrine se obnavlja otroška nepokvarjenost ter dozorevata plemenitost in zanos.

Bivanjska vedrina odpira človeka življenju, pripravlja ga na soočanje z vsemi njegovimi oblikami in ga dela sposobnega, da v vsem ohrani zaupanje v premoč dobrega v vsakem človeku. Bivanjsko veder človek je hvaležen za življenje, zagledan v dobro, neprestano čuti potrebo, da se zavzema za druge, jih spodbuja k prebujanju njihovih najboljših moči, da lahko z izkustvom blazenosti živijo svojo enkratnost.

Bivanjska vedrina lahko dela mnoge čudeže in v vsakdanjosti življenja odkriva neslutene lepote, ker je človek po njej bolj občutljiv za govorico ljubezni, s katero je ljubljen. Ko se odloča za bivanjsko vedrino, se človek odloča za vztrajno prizadevanje v ubranosti, skladnosti. Vsi neuspehi, vsi porazi, vse trpljenje v tem prizadevanju izgubijo svoj pomen. Pogled vedrega človeka, njegovo srce, nista omejena z ničimer trenutnim. Živi prevzet z večnim. Večnim, ki je močno prisotno tudi v minljivem.

O navdušenju

Prevzet z večnim! Mnoge besede pogosto, neverjetno pogosto uporabljamo nezavedno ali pa se vsaj ne zavedamo dovolj njihovega pomena. Tako je tudi s čudežno besedo navdušenje. Tej besedi, ki smo jo v naš jezik, pa tudi v mnoge druge,

prevzeli iz grškega jezika, v katerem se glasi *enthusiasmos*, običajno damo pomene, kot so: navdušenje, zanos, žar, polet, zavzetost ... S to besedo pogosto izražamo oziroma opisujemo popolno predanost nekoga, predanost, ki je že pretiravanje, pa tudi odmik od lastne osi, od lastnega središča. Kakor koli, z njo označujemo človeka, ki je šel daleč, celo predaleč, tako daleč, da zanj ni več vrnitve.

Tako ima izraz entuziazem tudi nekako prikrit pomen neprilagojenosti vsakodnev- nemu življenju, običajnemu redu in teku stvari. Entuziazem namreč nobene mere nima za dovolj veliko, kaj šele za pretirano. Človek, ki je prežet z entuziazmom, od vsakogar, zlasti pa še od sebe, zahteva vedno več.

Tisto, kar je v besedi entuziazem posebno lepo, hkrati pa tudi posebno zahtevno, je to, da je beseda zložanka, v kateri je beseda *entheos*, ki se običajno prevaja kot prevzetost z Bogom, medtem ko je njen dobesedni pomen čisto enostavno in povsem popolno – v Bogu. Potopljen v Boga. Ves v Bogu.

Je mogoče verovati v Boga, verjeti Bogu, pa ne biti entuziast? Temu vprašanju lahko vsekakor dodamo vprašanje, ali je mogoče biti entuziast, pa ne verovati v Boga, ne verjeti Bogu.

Vera v Boga, zvestoba Bogu nujno vključuje entuziazem, navdušenje. Vera in zvestoba se izražata in potrjujeta prek navdušenja. Kdo lahko spozna Boga z zakrknjenim srcem? Kdo lahko hodi za Bogom s trdim srcem? Kdo lahko z zakrknjenim srcem druge usmerja k Bogu? Navdušeno srce pa v celoti živi v Bogu in ga ni mogoče zvezati z ustaljenostjo, razumskimi in drugimi razlagami, ki tako hitro okradejo človeka. In ravno s tem je navdušenemu srcu zaupana moč, služba voditi druge k srečanju z Bogom.

V navdušenju se razodeva človekovo odzivanje Bogu in sreča zaradi srečanja, ki neprestano preseneča in preraja. Da, samo z navdušenjem je mogoče jasno in prepričljivo govoriti o Bogu in živeti z Njim. ■

Vera malih je največja

Misijon sestre Anice Starman FBS

Nekaj novic iz Fresca

Rezultati velike in male mature niso bili dobri. Novo šolsko leto se je začelo šele v začetku oktobra. V kampusu (šolskem naselju) je 198 dijakov, v domu za dekleta pa 122 deklet. Cela skupina vzgojiteljev jih spremlja in vzpodbuja k dobremu delu.

V Frescu smo rešili pomanjkanje vode, saj nam je Rotary Club International iz Lyona kupil elektromotor. Z darovi fundacije Massieye smo obnovili skoraj vse žimnice in kupili fotokopirni stroj, ki pride prav dijakom in prebivalcem Fresca.

Kampus obstaja že 27 let. Mnogo stvari smo izboljšali z vašimi darovi. Vse sanitarne napeljave so letos odpovedale in jih bo treba nadomestiti. Prosili smo fundacijo Massieye, ali nam lahko pomaga uresničiti ta načrt naslednje leto.

Menza obratuje in je finančno samostojna. Nadaljujemo s spremljanjem katehistov za otroke, dijake in odrasle. Pripravljamo odrasle za zakramente skupaj s štirimi duhovniki.

Nekaj novic iz Gbagbama

V skupnosti nadaljujemo z istimi aktivnostmi kot lani. V dekliškem centru je letos 23 deklet, dve pa sta zaposleni v kiosku. Tako si bosta prislužili šivalni stroj. Zahvaljujemo se fundaciji Massieye. Z njenim darom smo kupile štiri računalnike in aparat za bolj higiensko polnjenje vrečk z vodo in sokovi. Velika hvala tudi prijateljem iz Valencina. Omogočili so nam dograditi en prostor za kiosk.

Vložile smo prošnjo, da bi bil center registriran in priznan kot šola. Ministrstvo za tehnično in poklicno izobrazbo zahteva še eno stavbo, kjer naj bi bil še en razred, vodstvo in tajništvo, soba za profesorje s sanitarijami in knjižnica. Nekaj preureditev bomo naredili naslednje leto s pomočjo darov. Projekt za novo konstrukcijo smo že predložili prijateljem iz Valencina.

V medicinsko-socialnem centru smo s finančno pomočjo Ayoka FRESCO d'Angoulins odprli laboratorij. Z njihovim darom smo lahko kupili najnujnejše reaktante za hitre teste, centrifugo in druge pripomočke. Hitro smo uvideli, da bi nam bila potrebna tudi mikroskop in spektrometer. Tako bi bile preiskave boljše. To željo sem opisala sodelavcem v Misijonskem središču in obljubili so mi pomoč. Ko sem bila julija v Sloveniji, sem dobila denar in z darovi iz vse Slovenije sem kupila oba aparata. Danes lahko delamo teste na VDRL, toksoplazmozo, AIDS, Vidal in tudi krvne preiskave na sladkor, transaminaze, sečnino, malarijo ter preglede urina. Diagnoza in zdravljenje sta bolj točna in bolniki so zelo zadovoljni. Naj še napišem, da je treba preiskave plačati, test za AIDS pa je brezplačen. Župnijski odbor za boj proti AIDS-u je že veliko naredil za ozaveščanje. Naredili smo že 145 testov.

V župniji delujeta dva duhovnika. Vsele smo, da smo lahko vsak dan pri sveti maši, kar marsikje ni možno. Sestre pomagajo po svojih močeh pri katehezi, liturgiji in v ŽPS.

HVALA vam vsem za pomoč, posebej mladim iz Stržišča, ki so prispevali za mikroskop. Skupaj se zahvalimo Gospodu za vse milosti. Božji blagoslov naj vas spremlja povsod. Hvala za bratsko vez, ki nas združuje preko vseh meja. Ali ni to že znamenje miru za ves svet? ■

s. Anica Starman FBS, Slonokoščena obala

Podprimo naše misijonarje

V misijonski akciji »Misijonarja p. Milan & p. Hugo«, ki misijonarita v Francoski Gvajani smo na računu Komisariata za Sve-to deželo TRR 05100-8010637691 zbrali:

FRANCOSKA GVAJANA

P. Hugo Delčnjak OFM in p. Milan Kadunc OFM

delhug1938@yahoo.fr
milan.kadunc@rkc.si
Paroisse Notre Dame
GF-97315 Sinnamary
Guyane française
TRR 05100-8010637691
pripis »Fr. Gvajana«

BENIN

p. Pepi Lebreht OFM

pepi.lebreht@rkc.si
Fraternite franciscaine
B.P. 280
BJ-Natitingou
Benin
TRR 24200-9004414966 Raiffeisen
banka, pripis »za p. Pepija«

ZAMBIJA

p. Miha Drevenšek OFMConv

Franciscan Centre Friary
P.O. Box 70992
Ndola Zambija
miha@ofmconv.org.zm
TRR 24200-9004031428 Raiffeisen
banka

VIETNAM

p. Miha Benedikt Majetič OFMConv

Še ne morejo dobivati pošte - zato ni naslova!
miha.benedikt.majetic@rkc.si
TRR 24200-9004031428 Raiffeisen
banka

TURČIJA

p. Martin Kmetec OFMConv

1729 Sokak, n. 53 - PK 51 - Karsiyaka
Turčija 35530 Izmir
martin.kmetec@rkc.si
TRR 24200-9004031428 Raiffeisen
banka

Napovednik dogodkov

JUNIJ

- 29. junij - 2. julij 2008: Tabor pri Sveti Trojici v Halozah (5.-8. razred), bratje minoriti
- 30. junij - 6. julij 2008: Frančiškov tabor A (otroci 6-10 let), bratje frančiškani

JULIJ

- 2.-5. julij 2008: Tabor pri Sveti Trojici v Halozah (9. raz. in mladina), bratje minoriti
- 4.-11. julij 2008: Uvajanje v meditacijo in osebno vodene duhovne vaje (Kančevci)
- 4.-13. julij 2008: Kontemplativne duhovne vaje (Kančevci)
- 7. julij - 13. julij 2008: Frančiškov tabor B (otroci 11-15 let), bratje frančiškani
- 7.-27. julij 2008: »Izkušnja poklicanosti« za fante od 17. leta (oz. končani 3. letnik srednje šole) dalje, bratje kapucini
- 12.-19. julij 2008: Romanje v Assisi za mlade (1. skupina), bratje kapucini
- 13.-15. julij 2008: Duhovni seminar za zakonske pare (Kančevci)
- 13.-19. julij 2008: SANJE 2008 - Duhovni tabor s tečajem nemškega jezika in likovno kolonijo (Kančevci)
- 14. julij - 20. julij 2008: Frančiškov tabor C (otroci 6-10 let), bratje frančiškani
- 20.-22. julij 2008: Uvajanje v kontemplacijo (Kančevci)
- 20.-26. julij 2008: ADAM 2008 - Duhovni tabor s tečajem angleškega jezika in likovno kolonijo (Kančevci)
- 21. julij - 27. julij 2008: Frančiškov tabor D (otroci 11-15 let), bratje frančiškani
- 27. julij - 2. avgust 2008: Slovenski mednarodni počitniški teden za družine (Kančevci)
- 27. julij - 2. avgust 2008: Romanje po stopinjah sv. Maksimiljana Kolbeja, bratje minoriti
- 27. julij - 4. avgust 2008: Romanje peš v Assisi za dar ODPUŠČANJA, sestre FMM
- 28. julij - 3. avgust 2008: Frančiškov tabor E (otroci 6-10 let), bratje frančiškani

AVGUST

- 3.-9. avgust 2008: Slovenski mednarodni teden duhovnosti za družine (Kančevci)
- 3.-9. avgust 2008: Romanje v Assisi in Rim za mlade, bratje minoriti
- 5.-12. avgust 2008: Romanje v Assisi za mlade (2. skupina), bratje kapucini
- 10.-15. avgust 2008: Peš romanje iz Ljubljane na Sveto Goro, bratje frančiškani
- 10.-15. avgust 2008: Romanje v Assisi in Rim za družine, bratje minoriti
- 18.-24. avgust 2008: Romanje v Assisi za mlade, bratje frančiškani
- 22.-24. avgust 2008: Duhovne vaje za mlade od 17. leta naprej, bratje minoriti
- 22.-30. avgust 2008: Romanje v Grčijo po Pavlovih poteh, bratje minoriti

SEPTEMBER

- 17. september 2008: Redovniški dan
- 20. september 2008: Srečanje mladine v Stični
- 26.-28. september 2008: Duhovni kapitelj FO&FRAMA, Vipavski križ
- 28. september 2008: srečanje narodnega sveta FO&FRAMA
- 2.-5. oktober 2008: Svetopisemske duhovne vaje: Z apostolom Pavlom od Antiohije do Efeza, Kančevci
- 8. oktober 2008: Srečanje duhovnih asistentov FSR
- 7.-9. november 2008: Uvajanje v kontemplacijo, bratje kapucini (Kančevci)

Pogovor z mariborskimi šolskimi sestrami (ŠS)

s. Mirjam Černigoj

Kako bi predstavila šolske sestre Franciška Kristusa Kralja (ŠSFKK)?

Izhajamo iz tretjega reda Sv. Franciška, ki se je oblikoval v okviru samostanov.

Smo sestre, ker nas Oče združuje v redovno družino.

Šolske, ker so naše prve sestre začele v Mariboru s poukom in varstvom otrok ter učiteljiščem. Danes je naša karizma vzgoja v širšem pomenu: najmlajšim, odraslim in tudi starejšim pomagati v celostni rasti osebnosti.

Vzgojiteljice v vrtcih

foto: s. Metka Vrabčič

Sv. Francišek je naš vzornik. Poskušamo živeti evangelij po njegovem vzoru in tako prinašati svetu Kristusa. To pa je že zadnji del našega naslova: Kristus Kralj - ta naziv smo si nadele po euharističnem kongresu leta 1935 in s tem želele poudariti, da Ga želimo prinašati vsemu svetu.

Naša kongregacija ŠSFKK je razdeljena na 9 provinc in Rimsko regijo. Vseh sester nas je po svetu okoli 1000.

Kaj te pri sv. Francišku najbolj nagovarja?

Pri sv. Francišku me najbolj nagovarja njegova dostopnost za vse ljudi, torej tudi preprostost in hkrati veličina osebnosti, ki vleče navzgor k Bogu.

Duhovne vaje

Zakaj si vstopila ravno k šolskim sestram?

K šolskim sestram sem vstopila zato, ker so delovale v moji rojstni župniji in so me poučevale verouk ter mi tako približale svoj poklic.

Kaj te pri tvojem delu najbolj veseli?

Moj poklic je najprej biti šolska sestra, redovnica. In to me najbolj veseli, ker se vedno bolj zavedam, da sem prejela velik dar redovništva, ki ga želim živeti s sestrami in ga deliti tudi z drugimi.

Skrb za ostarele

Kuharski tečaji

Katere službe v redu si že opravlja?

Do sedaj sem opravljala dve službi: bila sem katehistinja, sedaj pa sem vzgojiteljica v vrtcu.

Načrti za naprej?

Kakšnih posebnih načrtov za naprej nimam. Moj edini načrt je zvesto služenje Gospodu.

Česa se najraje spominjaš?

Najraje se spominjam lepih trenutkov v svojem življenju, a so tudi težki dobri, če iz njih znam potegniti kaj koristnega.

Kaj pa konjički?

Moj konjiček je glasba, petje ... a ne vrhunsko ... tako za dušo. Prav pride, ko je težko. Me dvigne. Tebe ne?

Še kakšna zanimivost?

Kot zanimivost naj povem, da smo edina kongregacija, ki je nastala na slovenskih tleh in je njena ustanoviteljica mati Margareta Puhar doma z Janževega Vrha pri Kapeli, blizu Radencev. Vstopila je sicer h graškim šolskim sestram, a je leta 1869 v Mariboru ustanovila novo kongregacijo, ki naj bi skrbela za sirote in revne otroke. In to na pobudo škofa Antona Martina Slomška, ki je sicer ni doživel, a je njen duhovni ustanovitelj. Zato nas poznajo tudi pod imenom mariborske, Slomškove sestre.

Ko sprašujejo ljudje za šolske sestre, jih vedno vprašam, katere mislijo, ker smo v Sloveniji najmanj trije redovi s tem nazivom. Veste, kateri? ■

Pogovor s slovenjebistriškimi šolskimi sestrami (FBS)

s. Barbara Babšek

Kako bi na kratko predstavila sestre Franciškanke Brezmadežnega spočetja (FBS)?

Redovno skupnost FBS najbolje predstavijo misli naše ustanoviteljice m. Frančiške Lampel, ki bi jih lahko strnila takole: Živimo sredi ljudi v nenehnem trudu za povezanost z Bogom, majhne in ponižne, da nas lahko On vzame kot orodje v svoje Vsemogočne roke in smo na razpolago tam, kjer nas Cerkev potrebuje. Drugače povedano – trudimo se sredi najrazličnejših opravil našega apostolata, ki ga opravljamo, živeti v molitveni (kontemplativni) držbi.

Naš red živi po pravilih, ki jih je za Tretji red zapisal sv. Francišek, in v skladu z izročilom naše ustanoviteljice m. Frančiške. Kot tretjerednica je tudi sama v duhovnosti sv. Frančiška našla navdih za svoje življenje in tako je tudi v svojo zamisel o novi redovni družbi vtakala glavne vidike Frančiškove karizme. Bila je učiteljica, ki se je želela razdajati revnim dekletom svojega časa (prve sestre so bile preoblečene leta 1843), in tako je vzgojo mladine postavila na prvo mesto apostolata svoje redovne skupnosti. To skušamo po svojih najboljših močeh

uresničevati še danes v skladu z možnostmi, ki so nam dane. Tako se sestre našega reda vključujemo zlasti v katehezo in se ukvarjamo z vodenjem duhovnih vaj. Sodelujemo pa tudi na različnih področjih v župnijah, kolikor je le mogoče.

Kaj te pri sv. Frančišku najbolj nagovarja?

Veliko stvari je, ki so pri Frančišku občudovanja vredne. Osebnost me najbolj nagovarjata dve. Prva je njegova duhovna drža. Neverjetno je znal združiti aktiven apostolat v svetu s kontemplativno naravnostjo na Boga. Bolj ko spoznavam njegovo življenje in o njem razmišljam, bolj me nagovarjata Frančiškov globoki in osebni odnos do Boga ter njegova predanost, ki ga je vodila do tolikšne čistosti duše, da je zmožni vse gledati kot skozi Božje oči. Druga pa je njegova neobremenjenost s šegami časa, v katerem je živel. Z drugimi besedami – ni se bal biti drugačen, ni dopustil, da bi ga omejevala mnenja drugih, ni dovolil, da bi drugi krojili njegovo pot. Svojo pot je povsem izročil Bogu in se ravnal po njegovih navdihih.

Zakaj si vstopila ravno k sestram FBS?

Iskreno povedano? Nimam pojma! ☺ To vprašanje mi ljudje kar pogosto zastavijo in dejansko nimam pravega odgovora. Ko mi je bilo jasno, da me Bog hoče na redovniški poti, sem najprej hotela malo »preštudirati« redove, saj nisem osebno poznala nobenih sester. Tako sem vzela v roke neke knjižice, ki so bile takrat na razpolago. Edino kar sem vedela je bilo, da hočem hoditi po poti sv. Frančiška. In potem se mi je oko preprosto ustavilo ravno na teh sestrah in nekje globoko v sebi sem preprosto vedela – to je to. Kot neke vrste ljubezen na prvi pogled. V bistvu o njih nisem vedela nič – a nekaj me je vleklo točno k njim. Še zdaj se spomnim študija za zadnje izpite. Pred menoj sta ležali dve knjigi – študijska in pa Kronika FBS, ki so jo izdale in sem jo našla v knjižnici. Skoraj

sem več prelistavala in študirala Kroniko FBS, kot pa tisto drugo knjigo ...

Kaj te pri tvojem delu najbolj veseli?

Vsekakor to, da smem biti priča Božjega delovanja med ljudmi. To doživljam ob srečevanju in delu z ljudmi ter ob odkrivanju neizmerne bogastva, ki ga je Bog položil v dušo slehernega od njih. Vedno znova obnemim, ko vidim, kako se lahko Bog dotakne neke duše in v njej deluje, zlasti kadar so to ljudje, o katerih tako radi krivično sodimo, da so plitki, izgubljeni, oddaljeni, da jim vera in Bog ne pomenita nič ... Spremljanje teh procesov je zame nekaj najlepšega in tudi najbolj skrivnostnega. Ob tem se počutim res majhno, hkrati pa v sebi doživljam globoko hvaležnost, da smem pri tem sodelovati.

Katere službe v redu si že opravljala?

Že od samega vstopa v red je bila moja največja želja, da bi delala z mladino. Danes je to tudi moje glavno poslanstvo v naši provinci. Že služba, ki jo opravljam na Škofijski gimnaziji A. M. Slomška, je del tega in lahko rečem, da mi je pisana na kožo. Poučujem namreč psihologijo, kar se mi zdi dandanes precejšen izziv, saj se človek vedno bolj sooča s samim seboj. Tako lahko že tukaj skozi sam učni proces mladim pomagam, da začenjajo bolj razu-

mevati tako sebe kot druge. Sama služba mi sicer vzame precej časa, a vendar se trudim, da med svoje naloge vključujem tudi različne pastoralne dejavnosti. V župniji sem sprejela vodenje skupine Frančiškove mladine – skupine, v kateri se srečujemo s starejšimi srednješolci in študenti. Organiziram in vodim osebno spremljane duhovne vaje za mlade, ki potekajo v času poletnih počitnic (in tudi sicer sem mladim na razpolago za pogovore in duhovno spremljanje), duhovne obnove v adventnem in postnem času, pripravljam predavanja za starše, duhovne obnove zanje v času priprave njihovih otrok na zakramente (s s. Zaliko sedaj že nekaj let skupaj oblikujeva duhovne vaje za prvoobhajance, ki jih vodi s. Zalika in v katere vključiva tudi poldnevno duhovno obnovo za starše, kar je moja naloga). Vodim tudi predstavitve našega reda po župnijah ali skupinah, ki to želijo. Pri tem pa ne manjka raznih vsakdanjih nalog v domači skupnosti, saj je tudi doma potrebno poprijeti za najrazličnejša opravila. Da pa mi slučajno ne bi zmanjkalo dela, sem sprejela še urejanje interneta provincialnega glasila in naših spletnih strani. Ampak to je že skoraj bolj koniček, kot pa kaj drugega. ☺

Načrti za naprej?

Ob tem vprašanju mi najprej pridejo na misel besede iz evangelija: »Ne skrbite

za jutri, saj je dnevu dovolj njegova lastna teža.« ☺ Zaenkrat je moj glavni cilj, da stvari, ki jih pripravljam (s tem mislim predvsem duhovne vaje in duhovne obnove), tudi zaživijo in »se primejo«. Imam pa še tiho željo, da bi se lahko posvetila tudi vodenju kontemplativnih duhovnih vaj, vendar nameravam s tem še nekoliko počakati.

Česa se najraje spominjaš?

Ne navezujem se ravno na spomine, saj je moje geslo, da iščem lepoto v vsakem trenutku življenja. Tako bi zelo težko izpostavila kakšen poseben, najljubši spomin, ker se mi zdi, da bi s tem naredila »krivico« drugim spominom. Vsak dogodek iz preteklosti, ki mi je ostal zapisan v spominu, mi je dragocen na čisto poseben način.

Kaj pa konjički?

Ni malo stvari, ki me veselijo in zanimajo. In če je le mogoče, v delo, ki ga opravljam, vključujem tudi svoje konjičke. Tako postane delo veliko prijetnejše (pa tudi drugače bolj težko pridem do konjičkov ☺). Rada berem. V noviciatu (v Gradcu) sem se kar navdušila nad A. Grünom, in ker je bilo do zdaj v slovenščini bolj malo njegovih del, je postal moj nov konjiček tudi prevajanje. Tu in tam tudi sama kaj napišem – kakšno zgodbo, pesem... Veseli me fotografiranje, zlasti so mi blizu motivi iz narave. Fotografije mi pridejo zelo prav tudi pri sestavljanju meditacij za duhovne vaje, urejanju internetnih strani, provincialnega glasila in še kje. In ker rada tudi kolesarim, se, če le najdem pravo kombinacijo časa in lepega vremena, odpravim na »foto-kolesarski potep«. Od športov mi je zelo ljubo še plavanje. Svojevstveno veselje imam tudi ob računalniku, kar pride prav doma in v službi, saj mi tako gre marsikateri naloga, ki se je lotim z računalnikom, lažje od rok. ■

Pogovarjal se je br. Janez Papa OFM

Pogovor s frančiškankami Marijinimi misijonarkami (FMM)

s. Gosia Ksiazek FMM

Gosia, najprej se nam na kratko predstavi.

Ime mi je Gosia. Sem Poljakinja, rojena ob vznožju gore Zakopane. To sem omenila zato, ker so gore del mene, mojih ljubezni, mojih iskanj Boga. Mogoče se ravno zato tako dobro počutim v Lescah na Gorenskem, ki jih obdajajo čudovite gore.

Teče dvajset let odkar sem frančiškanka Marijina misijonarka. Imam rada življenje, glasbo in srečanje z drugim. In nadvse imam rada Boga, ki je vse to: Življenje, Pesem in Srečanje.

Kako se je začela tvoja pot pri FMM?

Vzgojena sem bila v globoko verni družini. Bila sem članica poljskega gibanja za mlade Vera in življenje. Tam sem začela moliti ob Božji besedi in se naučila ubesediti svojo izkušnjo vere.

"Različnost sester krepi naso edinost."
(iz Konstitucij Fmm)

Tam sem tudi srečala Edvarda, duhovnika in misijonarja v Kongu. Njegovo pričevanje me je tako prevzelo, da sem v sebi razumela, da zame ni druge možne poti, kot da dam svoje življenje za Boga ter za svoje sestre in brate. Iskala sem misijonski red, našla sestre FMM in od tistega trenutka dalje nisem nikoli obžalovala svoje izbire.

Kdo je ustanoviteljica FMM?

V življenju se pogosto zgodi, da nas Bog vodi po poteh, ki jih sami nikoli ne bi izbrali. A se kasneje izkaže, da so bile ravno te poti najboljše možne za nas. Tako je bilo tudi z Marie de la Passion (1839-1904), ustanoviteljico Frančiškank Marijinih misijonark.

Mlada, očarana od Boga, se je odločila, da mu posveti svoje življenje. To je vse! Drugo je naredil Bog. Vodil jo je po vseh možnih poteh, vse do ustanovitve misijonskega inštituta, na katerega ni nikoli niti pomislila. Če bi jih radi поблиžje spoznali, te neverjetne poti, ki jih je prehodila, vas povabim na www.fmm.org. In videli boste več kot samo njene poti!

Na koncu svojega življenja, ko je inštitut štel že več kot dva tisoč sester, je ponovno potrdila svoje globoko prepričanje: »Če bi inštitut moje delo, bi propadel skupaj z menoj. Ker pa je Božje delo, bo živel!« Zame

"Druga drugo podpiramo pri nasi hoji za Kristusom"
(iz Konstitucij Fmm)

osebno to pomeni: pusti Bogu biti Bog, tudi v najtežjih trenutkih svojega obstoja. Zau-paj mu in On bo zate delal čudeže!

V čem ti je tvoja ustanoviteljica zgled in opora?

Marie de la Passion je bila ženska kontrastov. In meni je to všeč! Ukoreninjena, a svobodna je hodila po zemlji, ne da bi se bala tvegati. Bila je ženska svojega časa, ki je upala pogumno zreti v prihodnost. Vse je tvegala, da bi za vsako ceno uresničila tisto, kar je Bog želel od nje. To, kar me pri Marie de la Passion navdaja z občudovanjem, je njena samostojna, ljubeča in pogumna drža!

Na sprehodu okrog Blejskega jezera

Kako bi na kratko predstavila FMM danes?

Ha, ha, a se ti hecaš? Govoriti o več kot 7000 sestrah, ki živijo v 80 državah na vseh petih celinah in izhajajo iz 80 različnih narodnosti, različnih kultur, tradicij in jezikov, ki gorijo od istega navdušenja za Boga in do življenja ... lahko bi ti govorila ure in ure! In ti želiš naj vse to predstavim »na kratko«? Nemogoče!

V času Marie de la Passion beseda »globalizacija« še ni obstajala, ampak ona je že videla Institut v njegovi vesoljni dimeziji,

kar pomeni, da je zanjo obstajala samo ena meja – Bog. Šengenski prostor ni nič v primerjavi z njeno vizijo!

»Bog je moja domovina« so besede, preko katerih vsako izmed nas vabi k temu, da bi presegala meje.

Pa tvoja osebna izkušnja FMM?

Nekaj let sem živela v Južni Ameriki. V moji skupnosti je bilo devet sester iz devetih različnih narodnosti in z vseh petih celin. Enkratna, neponovljiva, čudovita in hkrati zahtevna izkušnja. Tam sem se naučila ljubiti naš inštitut!

Naš inštitut so zame obrazi mojih sester! Sester vseh barv, ljudstev in jezikov, ki so očarane od Kristusove ljubezni. Zame so naš inštitut sestre, ki ljubijo Kristusa v ubogih, ki ga slavijo v vseh kotičkih sveta, trudeč se živeti evangelij kot Frančišek: v preprostosti, v bratstvu in veselju.

Pri FMM zaradi misijonarske širine ni neke točno določene karizme, ampak gre za zelo pisano paleto osebnih karizem, ki se prepletajo. Kako najti svojo osebno karizmo?

Mislím, da bo treba najprej razčistiti pojme. Karizma FMM je ravno v tej univerzalni misijonski razsežnosti, ki nas ne omeji na eno samo področje ali na eno samo ljudstvo, ampak nas, nasprotno, žene k iskanju odgovora na vprašanje: kako do konca dati svoje življenje za Boga? Vzgoja mladih, skrb za bolnike ... to ni karizma. Je uresničitev karizme, je samo zunanji odraz tistega, kar nas napolnjuje v naši notranjosti.

Kaj sploh je karizma?

Še eno težko vprašanje. Na kratko bi rekla, da je to dar Duha, ki je dan Cerкви (to pomeni, vsakemu izmed nas). Vsi pa smo poklicani odgovoriti glede na darove, ki jih je Bog položil v nas. Lahko bi rekli, da je karizma tista barva, v kateri živim evangelij.

Na primer?

Barva Frančiška Asiškega bi se lahko imenovala Barva bratstva, uboštva in veselja. Barva Matere Tereze iz Kalkute je barva odkrivanja Kristusovega obraza v najbolj ubogih med ubogimi. Karizma Marie de la Passion pa je v barvi univerzalnosti, živete v frančiškanskem, marijanskem in evharističnem duhu.

Naša Cerkev je čudovita mavrica karizem, ki so bile odgovor na Božji klic v določenem trenutku zgodovine. In vse to se nadaljuje še danes! Na srečo se vse bolj zavedamo, da karizma ni ne privilegij ne lastnina tistih, ki se odločijo za redovno življenje. Duh veje, kjer hoče, čeprav smo včasih nagnjeni k temu, da bi mu postavljali meje.

To pomeni, da neko karizmo lahko živijo tudi laiki?

Seveda! V Ameriki so laična gibanja, ki živijo duhovnost določene kongregacije, zelo razširjena. Sama sem spremljala skupino žena in mož, ki so živeli duhovnost frančiškank Marijinih misijonark. Prej sem mislila, da moraš postati sestra, da lahko živiš našo karizmo. Sploh ne! Ob njih sem odkrila, da je karizma toliko živa, kolikor jo živimo! Zanimivo, kajne?

"Kvsem hocemo iti s poniznim srcem, pripravljene sprejemati v enaki meri kot dajati." (iz Konstitucij Fmm)

Ker veliko sester FMM govori več jezikov ali igra kitaro, se nekateri sprašujejo, če ni to pogoj za vstop. Kdo lahko postane FMM? So določeni pogoji?

Oh, če bi zadostovalo to, da igraš kitaro ... Ampak vseč mi je ideja glasbe v redovnem poklicu. V globini gre za to, da Gospodu dovoliš igrati na strune tvojega življenja, vedoč, da je On najboljši skladatelj in dirigent. Biti pripravljen darovati Bogu svoje življenje tam, kjer On želi (to pomeni tako v Sloveniji kot na drugi strani planeta) in kakor On želi, je veliko bolj zahtevno, kot govoriti veliko jezikov ali igrati kitaro.

Zato, da lahko postaneš FMM, pa je pomembna še ena stvar: imeti srce odprto dovolj na široko, da lahko živiš v mednarodni skupnosti. To ni vedno lahko ... Ampak ne morete si misliti, kako neverjetna pustolovščina je tako življenje!

Kaj tebi v življenju FMM prinaša največ veselja?

Oh, tole bo pa težka izbira! Če že moram izbrati, bi rekla: srečanje z drugim. Odkar sem FMM, me Bog brez prestanka vabi, da razširim svoje srce in vanj zapišem imena vseh, ki jih srečam. Lepo je nekemu biti sestra, ga sprejeti, mu prisluhniti in ga spremljati na njegovi poti. Toliko solza vidiš, solza trpljenja in solza sreče, z njimi živiš njihovo veselje, njihove skrbi, vse življenje ...

V bistvu je čisto preprosto: veselje mi je biti z njimi na njihovih izgubljenih in ponovno najdenih poteh in jih vsak dan v tišini prinašati pred Najsvetejše. ■

Pogovarjala se je s. Ana Slivka FMM
Fotografije: s. Gosia Ksiarez FMM

Laiki, ki v Gvajani živijo duhovnost sester Fmm

Svoje srce polagam vate, Sveta Trojica...

Pogovor s s. Majo Ahčin ŠS

Sestra Maja je šolska sestra Svetega Frančiška Kristusa Kralja. V nedeljo, 25. maja 2008, je v domači župniji izpovedala svoje večne zaobljube. Pot do njih je bila lepa, pravi Maja, čeprav ni bilo vedno lahko. Vendar njena zadnja misel, »Lepo je živeti le za Boga«, pove vse ...

foto: s. Aleša Štritar

Sestra Maja, za začetek nam povej, kdo si in od kod prihajaš?

Sem s. Maja Ahčin. Prihajam iz Zlatega polja v Kranju. Živim v skupnosti v Ljubljani in sem vzgojiteljica v vrtcu. Spremljam tudi dekleta, ki jih zanima naš način življenja.

Kdaj si začela razmišljati o redovnem življenju?

Nikoli nisem hotela niti pomisliti na sestre. Na živce so mi šle vse do trenutka, ko me je Gospod zgrabil in me ni več spustil. Ni bilo enostavno. To se je zgodilo pri mojih 16 letih. Obrnil je moje življenje na glavo. In ni bilo lahko ... potem pa zelo lepo.

In zakaj si izbrala ravno šolske sestre?

Na začetku nisem nič razmišljala, kam bom šla, ker sem samo vedela, da moram za Njim. Nisem komplicirala. Odšla sem kar k njim, ki sem jih najbolj poznala. Kasneje sem videla, da je bilo edino tako prav. Kajti Frančišek Asiški je danes tisti, ki me v našem načinu življenja najbolj nagovarja. In Bog res ve, kako mora voditi naša pota. Hvaležna sem Mu za vse to.

Pa reakcija okolja ob tvojem odhodu v samostan (domači, prijatelji, sosede, sofarani ...)?

Šokirala sem vse, najbolj pa svoje brate. Domači so težko sprejeli mojo odločitev. Z drugimi pa se nisem preveč obremenjevala. Nihče me ni razumel, razen posvečenih oseb, seveda. Tudi sama sem bila zmedena. Bog v meni pa je vse dobro vedel. In zaupala sem Mu. Skupaj sva se podala na pot čistosti, uboštva in pokorščine. Nikoli mi ni bilo žal. Našla sem mir, ki ga svet ne more dati. Z veseljem sem redovnica.

Kakšna je bila tvoja pot do večnih zaobljub?

Do večnih zaobljub mora preteči kar nekaj let začetne vzgoje. Sama sem postala kandidatka že v drugem letniku srednje šole in sem bila še doma. Po srednji šoli sem odšla v samostan, v našo vzgojno hišo v Maribor. Nekaj časa sem bila še kandidatka, pol leta postulantka in dve leti novinka. Pred štirimi leti sem izpovedala prve zaobljube. Zdaj pa je napočil najlepši trenutek - večne zaobljube.

Geslo, ki si si ga izbrala, se glasi: »Svoje srce polagam vate, Sveta Trojica!« Zakaj ravno ta stavek?

To geslo se je v mojem srcu oblikovalo enkrat med osebno meditacijo. Sveta Trojica je zame najlepše ime in Ga želim izgovarjati z vso ljubeznijo. Želim, da bi vedno živila v znamenju Očeta in Sina in Svetega Duha. To je skrivnost, ki jo je potrebno vsak dan premišljevati. Vem, da Sveta Trojica počiva v mojem srcu. Zato z veseljem polagam svoje srce Vanjo. Tako sva eno.

Za konec nam zaupaj še, katera je bila največja zmota, ki si jo imela o redovnem življenju ali o redovnicah pred vstopom v samostan?

Pred vstopom v samostan sem mislila, da redovnice živijo bolj vsaka zase. Da delajo kar jim pač ukažejo. To me ni vznemirjalo, imela pa sem tako predstavo. Ko sem sama postala ena izmed sester, sem videla, da vsako pot vodi Gospod. Sestre si res prizadevamo za sestriško občestvo v Ljubezni. To ni vedno lahko. Z Njegovo pomočjo pa nam gre ... Živimo odgovorno pokorščino, povemo svoje želje in skupaj iščemo rešitve za vsako od nas. LEPO JE ŽIVETI LE ZA BOGA ...

Pogovarjala se je s. Ana Slivka FMM

Fotografija: arhiv šolskih sester

Preprosto, veselo, hvaležno

... za Boga, Edinega, Njemu podari vsak utrip srca!

Zdaj gre za Njim, živet drugam, njen smisel je Bog sam.

V uboštvu gre in pušča vse, kar je oviralo srce,

ker le v Bogu je izpolnitev, je milost, je luč in je rešitev.

Ker to je njena ODLOČITEV.

To je tudi odločitev s. Maje, šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja, ki je izrekla svoje večne zaobljube 25. maja na Zlatem

foto: s. Aleša Štritar

polju v Kranju. Na slovesnosti, ki jo je vodil br. Štefan Kožuh, se je zbralo veliko ljudi: sorodniki, sestre, prijatelji, župljani ... Prav tako, kot si je želela s. Maja, je svoje življenje za večno podarila Kristusu na preprost, vesel in hvaležen način. Kakor Marija v svojem življenju je s. Maja izžarevala veselo predanost Bogu.

Za vodilo v svojem redovnem življenju si je izbrala geslo: *Svoje srce polagam vate, Sveta Trojica.*

Po maši smo se skupaj veselili s s. Majo, ji čestitali in ji zaželeli polno blagoslova na njeni poti. Sledil je kratek program s pesmijo in igrico Sončne pesmi. Pri in po kosilu pa se je povsod razlegal sproščen klepet, veselje in smeh, saj je Gospod v naših srcih ljubeznivo odstiral to veliko skrivnost večne podaritve.

Tudi ni manjkalo marjetic, cvetic, ki s. Maji predstavljajo preprostost, prav takšno, ki jo je poznal sv. Frančišek. Pa saj so zares prave Božje rožice©. ■

S. Maja, Bog te blagoslovi!

Marija Šeme

Pismo sester klaris na Festival FO oz. Tabor FSR

Samostan Brezmadežne
sester klaris

Nazarje, 2. maja 2008

14. FESTIVALU FRANČIŠKOVIH OTROK IN MLADINE IN NARODNEMU TABORU FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA

*Spoštovani bratje in sestre prvega in tretjega reda!
Dragi Frančiškovi otroci in mladina,
animatorji, vsi dragi bratje in sestre!*

V imenu sester naše skupnosti in sester iz Dolnic Vas vse pristrčno pozdravljam s pozdravom našega svetega očeta Frančiška: MIR IN DOBRO!

Sestre klarise se Vašemu srečanju pridružujemo s svojo molitvijo pred Najsvetejšim. Gospoda bomo prosile milosti za Vaše domače družine in družine Frančiškovih bratstev, da bi bile prave oaze miru, veselja in ljubezni. Če bo Jezus Kristus, naš Odrešenik, središče naših želja, našega mišljenja in hotenja, če bo On vsa naša ljubezen, če se bomo trudili za zvestobo Božjim zapovedim ob Marijinem varstvu in vodstvu, bodo tudi naše družine postale sijajen odsev Svete Trojice in prave podobe svete nazareške družine.

Naj drugi spoznajo, da se Božji otroci imenujemo in to tudi smo (prim. 1 Jn 3,1), da zato živimo v popolni notranji gotovosti in radosti, kajti naš nebeški Oče, ki je večna Ljubezen, nenehno bdi nad nami in dobrotljivo skrbi za nas.

Naj Vam Gospod pošlje polnost vseh darov Svetega Duha, da boste odprti Njegovim navdihom in novim možnostim, da boste v vsakdanjem življenju zares »gradili družinico« ..., da boste s svojim svetlim zgledom ljubezni, odpuščanja in medsebojnega razumevanja tudi drugim kazali pot k Njemu, ki je alfa in omega našega bivanja in vsega stvarstva.

Vaša sestra v Kristusu

S. M. Katarina Ambrož, OSC

Darovi za revijo Brat Frančišek

Drage bralke in bralci, do konca meseca marca smo zabeležili skupaj 5.919,56 € vaših darov. Bog povrni!

Za revijo so darovali:

- 250 € Fr. sam. Sveta gora
- 200 € Fr. sam. Novo mesto
- 180 € ŽU Sostro
- 170 € KB FSR Piran
- 168 € ŽU Šiška
- 160 € KB Ptuj - Sv. Ožbalt
- 150 € KB FSR sv. Cecilije
- 120 € Češko Fanika, ŽU Podnanos
- 110 € KB FSR Škofja Loka
- 100 € KB FSR Tolmin, ŽU Šoštanj
- 80 € Fr. sam. LJ - Center
- 70 € ŽU Drežnica
- 64 € Martinjak Angela
- 60 € ŽU Dornava, ŽU Gorje
- 50 € Bešter Helena, Cistercijska opatija, Hack Janoš, Kuclar Minka, Lesjak Franc, Prošek Antonija, Semenišče Ljubljana, Zupanc Marija, ŽU Marija Snežna, Zg. Velka, ŽU Olimpije, ŽU Velika dolina, Žveglič Marija
- 40 € Marinčič Amalija, Mrzljak, Zabert Roza
- 36 € Fortuna Simon
- 35 € Samostan Repnje
- 30 € Drnovšek Janez, Verdev Klemen
- 30 € ŽU Rače
- 25 € Kačičnik Kristina, Anica, Švab Anica, ŽU Kamnica, ŽU Trstenik
- 20 € Ambrožič Miha, Andreja, Arnež Mihaela, Balažič Matilda, Marija, Božič Nežka, Olga, Brglez Zdenka, Cerar Matilda, Časar Štefan, Dovžan Margherita, Gantar Roza, Hrastnik Martina, Kamenik Franc, Kapucini Kančevci, Kocjan Ivica, Koritnik Jožefa, Košar Tone, Kričaj Roman, Krivec Vili Jožica, Marjan Ščuka, Mavrič Majda, Pelan Fani, Perušek M., Rak Mihaela, Salezijanski zavod, Sečen Zofija, Sestre FBS, Sl. Bistrica, Sestre FBS, Ljubljana, Sestre FBS, Sv. Trojica, Sestre Sv. Križa, Mala Loka, Sladič Vladimira, Stariha Marija, Šoberl Barbara, Šolske sestre, St. Jakob, Šolske sestre, Völkermarkt, Šolske sestre, Celovec, Šolske sestre, Pliberk, Šolske sestre, Zemun, Šolske sestre, Maribor, Šorli Stanislav, Šparovec Frančiška, Vidmar Ana, Vnuk Emica, Vovk Jožef, Zore Rezka, Zore Rudolf, Žnidaršič Alojz, ŽU Hajdina, ŽU Rovte, ŽU Šmartno, ŽU Vojnik, Žveplan Marija
- 19 € Sebanc Danica
- 18 € Vačovnik Irena, Vrh Majda
- 17 € Pakiz Jelka
- 15 € Alessandra Ana, Berlec Viktor, Božič

Marija, Čeh Marko, Frelj Ivanka, Gorenjšček Silva, Kokalj Marija, Kovač Monika, Lapanje Terezija, Markon Anton, Matanič Ana, Mrzlak Ana, Novak Angelca, Ograjšek Marija, Piki Angela, Poklukar Tatjana, Repenšek Jožefa, Resnik Marija, Rudman Marija, Sever Ana, Šolske sestre ND, Ilirska Bistrica, Vidic Tone, Vovk Jani, ŽU Benedikt, ŽU Stari trg

- 14,06 € Glušič Angela
- 14 € Kolecik Ivanka
- 12 € Acman Ivan, Flego Ljudmila, Kenda Minka, Krajšek Jernej, Partl Zdenka, Plesničar A., Šolske sestre, Maribor, Žlahtič Pavla, Župnija Slivje
- 10 € Aseta Anica, Bajec Pavla, Ban Bernarda, Bavdaž Jožica, Bizjak Frančiška, Blažič Gašper, Bobek Vida, Cemernik Ivana, Demšar Darinka, Dvoršak Marija, Sestre FBS, Brezje, Sestre FBS, Križe, Furlan Mirjana, Gale Marjeta, Goličnik Alojz, Gornjak Jožefa, Grbec Anica, Gregorc Janez, Greif Vera, Guna Marija, Horvat Angela, Jagodic Franc, Jakopič Franc, Janežič Danijela, Jurkovnik Frančiška, Kermavner Štefanija, Kirn Ivana, Kolarič Stanko, Koncilija Franc, Krajnc Pavla, Kramer Frančiška, Kramer Marija, Kranjc Cilka, Kranjc Lucija, Kremžar Jožefa, Krivec Cvetka, Križnič Alojzija, Lavrič Evrad, Lepej Ana, Leskovšek Frančiška, Levstek Marija, Likar Cvetka, Likar Viktorija, Lovrenčak Franc, Markelj Frančišek, Meglič Marija, Mihor Roman, Mlinar Ani, Modrijan Marija, Motaln Betka, Pate Marija, Podgornik Otilija, Potočnik Barbara, Praprotnik Slavka, Prosen Marjanca, Pucelj Ana Marija, Rupar Tončka, Rupnik Matevž, Senica Albina, Sterle Justina, Strašek Franc, Strnad Amalija, Šelih Marija, Šolske sestre, Ljubljana, Šolske sestre, Ljubljana, Šuštaric Katarina, Tišler Valentina, Toman Vanda, Tratnjek Marija, Ulaga Marija, Utenkar Ana, Vidmar Marija, Vivod Marija, Vogelsang Ferdinanda, Vurušič Franc, Zaleznik Žefka, Zver Jolanda, Zver Sonja, Žabjek Franc, Žižek Marija, ŽU Galicija, ŽU Kamnik, ŽU Podgraje, ŽU Sv. Danijel, Celje, ŽU Svetega križa, Gabrovka, ŽU Žetale, Žuntar Angela
- 9 € Fister Veronika, Gostečnik Pavla, Kočvar Franc, Kos Fani, Lencl Janez, Pesjak Angela, Šuligoj Katarina, Vidmar Milena
- 8,50 € Vidmar Jožica
- 8,40 € Kocjančič Jožefa, Pajnič Andjelka, Sobčan Ana, Turk Zinka, Žgavec Angela
- 8 € Kajfež Katarina, Marjanovič Ivana, Nahtigal Vida, Pucelj Štefka, Vidmar Marija
- 7 € Gorenc Tatjana, Kolenko Marija, Košnik Francka, Pristov Mirko, Štrukelj Almira, Tominec Marija, Urtejl Ana
- 5 € Djokič Ranko, Martičič Irena, Mastnak Mira, Šolske sestre, Radovljica, Štalec Kristina
- 2 € Pušnik Franc

Predstavljamo brate in sestre Frančiškovega tretjega reda

S. Marija in br. Mirko Potočnik sta doma na prelepem primorskem koncu, v Piranu. Pod okriljem minoritskega samostana sta dejavna člana v KB Piran, br. Mirko pa že vsa leta svojega prijateljstva z asiškim ubožcem daje na razpologo svoj čas in talente tudi v Pokrajinskem in Narodnem svetu. Ta mandat je predsednik Narodnega sveta FSR. Zato smo ju v letu družine zaprosili za pogovor.

Draga prijateljca, bi lahko našim bralcem na začetku predstavila sebe in svojo družino?

Mirko: Poročena sva skoraj 14 let in spoznala sva se preko Duha Assisija! P. Janez Šamperl je organiziral »Mali Assisi« - srečanje za tiste, ki so romali v Assisi.

Marija: In za tiste, ki tisto leto niso bili!

Mirko: Jaz sem bil veliko v samostanu, Janezova desna roka.

Marija: Nikoli si nisem mislila, da bom spoznala moža na morju! Jaz sem z Jesenic in sem prišla v »Mali Assisi«!

Prišla si na srečanje v Piran in ostala tukaj!

Marija: Tako je! Kmalu sva se poročila pri sestrah klarisah v Nazarjah in prišla sem v Piran.

Mirko: Čutiva veliko duhovno oporo sester, tudi s karmeličankami smo povezani!

Marija: Pa z Marjetko Smrekar. Ona je velika molivka!

Mirko: Vsa ta prijateljstva so nama bila v pomoč v preizkušnjah. Ko sva videla, da kljub zdravljenju ne bova imela otrok, sva to sprejela. Tudi v Cerkvi je premalo razumevanja za te stiske. V zadnjem dokumentu ob letu družine so posebej omenjeni tudi pari, ki ne morejo imeti otrok. Bila sva pripravljena, da ne bova imela nobenega otroka. Potem je prišla Ana in niti v sanjah si nisva mogla misliti, da bova imela še kakšnega! Pa sta prišla še dvojčka.

Marija: Ja, zdaj nas je pet! Za Piran je to kar velika številka. Najprej sva dobila Ano in čez dve leti še Tadejo in Tadeja. Vsi so posvojeni. Živimo pestro družinsko življenje!

foto: Metod Tralbarič

Mirko: Pa ni bilo lahko! Tega ne razume nihče, kdor nima stikov s temi stiskami, iz kakšnega okolja prihajajo ti otroci. Tudi v Cerkvi je premalo razumevanja za te stiske. V zadnjem dokumentu ob letu družine so posebej omenjeni tudi pari, ki ne morejo imeti otrok. Doslej je bilo to kar nekako zamolčano. V tem sprejemanju se mi zdi, da še najbolj posnemava Franciška, ko rečeva: »To sprejemam!« Oziroma, kakor je rekel Francišek: »Bog pa naj vam pokaže, kaj morate storiti!«

Bi nam zaupala, kako so otroci prihajali v vajino družino?

Marija: Vsak otrok ima čisto svojo zgodbo prihoda. Nikoli ne bom pozabila, ko so mi telefonirali v službo in sporočili, da imajo nekoga za naju. Potem sem šla k Mirku v službo.

Mirko: Jaz sem jo čudno pogledal, saj še ni bil čas, da odideva. Imela sva namreč namen, da greva tisti dan na Jesenice! Potem sva se peljala v Ljubljano.

Marija: Tam sva čakala 5 minut in to so bile najdaljše minute v življenju. Sploh ne moreš verjeti, da se ti to res dogaja!

Mirko: Potem sva prišla v sobo, kjer je bilo 6 dojenčkov. Takoj sva vedela, kateri je »ta pravi« in ga ne bi nikoli več zamenjala! To je neverjeten občutek! Takoj veš, kateri je tvoj izmed vseh ostalih!

Marija: Ravno tako je bilo z imenom. Ni bilo drugega imena, kot Ana! Bila je stara 3 tedne. Ko sva jo peljala domov, je bilo toliko mavric, kot jih nisem videla še nikoli v življenju! Kot Božja zaveza! In to je bilo februarja!

Mirko: Oba sva bila čisto iz sebe. Nikdar ni bila tako lepa pomlad, kot je bila tisto leto!

Marija: Tisto leto je bilo res najlepše! Veliko smo hodili ven, imeli smo dosti časa.

Mirko: Čez dve leti so naju poklicali, da imajo še dvojčka in vprašali, če ju vzameva. Tako sta zdaj pri nas. Oba sta zelo žilava!

V zadnjih 10 letih se nam je zgodilo toliko življenjskega, da se ti zdi, da vse to težko spraviš v eno desetletje.

Marija: Meni se zdi, da je vse, kar ti življenje prinaša, en velik blagoslov in veliko se lahko naučiš, če le hočeš videti! Včasih lažje rečeš hvala za nazaj kot za sproti in rečeš, hvala Bog, da si izbral zame to pot! Dobiš toliko moči, kot je potrebuješ!

Mirko: Bi rekel, da je za nas še največja težava to, da v Piranu živimo kar osamljeno. Otroci je malo, tudi mladih.

Kaj pa povezanost s Franciškom in njegovimi brati?

Mirko: Zame je to nekaj čisto naravnega! S patri smo se vedno poznali. Včasih so bili skoraj izključno Štajerci, torej so bili rojaki mojih staršev. Tako smo bili družinsko še bolj tesno povezani. Od malega sem spremljal ministrante, ki so iz minoritskih župnij hodili na počitnice. Mnogi med njimi so postali patri. Blizu sta bila tudi franciškanska samostana v Strunjanu in v Koprju. Posebej se spomnim p. Atanazija, ki je stanoval v »turnu«. Vse to mi je približalo lik sv. Franciška.

Marija: Jaz pa sem šla najprej na duhovne vaje v Assisi s p. Martinom Kmetcem. To je bilo prav posebno doživetje. On je res ves Franciškove! Potem sem šla še enkrat za Marjetko in potem je bil že »Mali Assisi«!

Mirko: Takrat sem jaz že bil v FSR-ju. Druugo leto bo že 20 let odkar imam zaobljube!

Marija: Ko sem prišla v Piran, sem kmalu začela noviciat in čez eno leto sem tudi jaz naredila zaobljube. Vse se je dogajalo zelo hitro. Ko sva se odločila za neko pot, se mi zdi prav, da jo hodiva skupaj. Ta način življenja, preprost in v stiku z naravo, mi je bil vedno blizu.

Mirko: V okviru Franciškove družine hitro spoznaš ljudi, ki te nagovarjajo. Tesno smo povezani z Emeršičevimi – tudi po »botrinstvu«!

Pridružila se nam je Ana in tudi ona je želela nekaj povedati!

Ana: Jaz pa sem bila na prvih duhovnih vajah pri s. Rebeki na Kanjem dolu!

Mirko: Lani so bili tam vsi trije in je vse skupaj zelo v Franciškovem duhu! Ko gremo na srečanja Franciškove otrok, potem naši »zastopajo« piranske Franciškove otroke, čeprav so edini. Letos poleti pa gremo skupaj, družinsko v Assisi.

Marija, kakšna služba ti je zaupana v krajevnem bratstvu?

Marija: Odgovorna sem za vzgojo! Ne vem, ali dovolj dobro opravljam to nalogo. Rada bi naredila več, pa nimam časa. Vse ima svoj čas. Midva nimava nikogar, ki bi nama čuval otroke. Ko greva na srečanje FD, so otroci sami na Trgu.

Mirko: Naše krajevno bratstvo je kar lepo in bogato. Zdaj skušamo pritegniti ljudi iz sosednjih župnij. Prihajajo za praznike in na romanja hodijo z nami.

Marija: Je pa to tudi stvar klica! V določenem obdobju si nagovorjen, začutiš to poklicanost. Če nimaš skupnega bivanja, se enostavno ne začutiš. Enako je s srečanji – če ta niso kvalitetno pripravljena, ljudje prihodnjič enostavno ne bodo prišli. Takšni časi pač so.

Mirko: Mislim, da mora tukaj veljati, kar je rekel tudi sv. Francišek, da je za Boga le najboljše dovolj dobro! Sicer pa v Piranu zelo slovesno častimo sv. Antona, pa Maksimiljana Kolbeja, Jožefa Kupertinskega in seveda Brezmadežno. Pred temi prazniki je tridnevnik z duhovnimi nagovori. Pa

tudi sodelovanje župnije in samostana je kar zgledno, bi rekel.

Mirko, ti si se dal na razpolago Narodnemu svetu ...

Mirko: Blizu Narodnega sveta sem pravzaprav že od takrat, ko sploh še nisem imel zaobljub. Predsednik je bil Jakob Emeršič in Narodni svet je zaživel na novo. Takrat sem bil neke vrste tajnik. Ko pa sem naredil zaobljube, je bil kmalu zatem kapitelj in mi je bila zaupana služba tajnika, ki sem jo opravljal kar nekaj let. To je bil čas ustanavljanja pokrajinskih bratstev. Narodni asistent je bil p. Janez Šamperl in sva veliko naredila, ker sva bila oba v Piranu. Z Jakobom Emeršičem in kasneje z Milanom Frasom smo naredili res velik preskok. Takrat se je tudi začelo razmišljati o povezovanju skupin Franciškove otrok, da bi se približali FSR. Danes so tudi po statutu, hvala Bogu, Franciškovi otroci in mladina del FSR!

Torej si od blizu spremljal obujanje in razcvet FSR!

Mirko: Da, res je! Kar velik del mojega življenja je povezan s ponovno rastjo Franciškovega svetnega reda. Tudi odkrivanje in spoznavanje ljudi – bratov in sester, ki jih gotovo ne bi spoznal, če ne bi bil del tega dogajanja. Prav presune me plemenitost teh ljudi, ki so večinoma kar v ozadju. Takih ljudi sem res veliko spoznal!

Kakšna je po tvojem mnenju vloga in naloga FSR v Sloveniji v tem trenutku, v katerem živimo?

Mirko: Najprej bi se morali zavedati, da je to najstarejša pobuda za laike v katoliški Cerkvi. Smo redovniki, ki živimo v svetu, kar je tudi papež Benedikt povedal naši generalni ministri, ko ga je to vprašala. Hkrati pa smo ljudje, ki živimo v svetu kot vsi drugi. Včasih kdo pogrēša večjo prepoznavnost, a mislim, da to ni naš cilj. Gotovo pa, če ima kdo možnost in talente, je prav, da deluje tudi navzven. Bliže mi je duhovno življenje, ko se to trudiš zajeti po vzoru sv. Franciška. Ne gre toliko za manifestacijo navzven.

Misliš bolj v smislu bratstva?

Mirko: Tako je! Poglobiti bratstvo in osebno duhovno življenje. Včasih srečaš koga in ti pove, da je tvoj brat v FSR, in rečeš, saj se mi je zdelo! Tukaj so zabrisane razlike med izobraženimi in preprostimi, med revnimi in bogatejšimi. To me vedno znova zelo prevzame in mi potrjuje, da sem se prav odločil. Kadar česa ne naredim, pa vem, da bi moral, dobim opomin. Mi povedo, da nekaj ni bilo v redu. To je vedno bratsko, dobrohotno, nobenega obtoževanja ali zamere. In tega sem vesel!

To zmore samo velik človek!

Mirko: Moram reči, da je največja vzpodbuda pri tem ravno Marija. Ona vidi, česar jaz ne, oziroma me opozori, na kaj naj bolj pazim.

Marija, kako pa ti gledaš na službo, ki je naložena Mirku, saj moraš večkrat doma podpreti še četrti vogal?

Marija: Ko je sprejel tole zadnjo zadolžitev v Narodnem svetu, me je kar malo stisnilo. Zdelo se mi je, da smo kot družina premalo Božji. Mislim, da je to velika odgovornost. Če hočeš nekaj narediti res dobro, se moraš prepustiti vodstvu Njega. Če ne ohraniš stika z Bogom, z Najvišjim, potem stvari ne gredo v pravo smer! To je bilo v zgodovini Cerkve zelo očitno. Želim si, da bomo dovolj ponižni, da bo Duh lahko deloval po nas. To se mi zdi bistvo vsega.

Torej bolj kot je pomembna služba, bolj bi morali biti blizu Bogu!

Mirko: Točno tako! Edina tolažba je, ko pomislim na sv. Petra in njegove življenjske padce, pa je Jezus izbral ravno njega!

Kakšna se vama zdi vloga duhovnih asistentov?

Mirko: Pomembno je, da duhovni asistent raste s skupino, da dozori skupaj z mladimi. Ta vez ne sme biti pretrgana potem, ko odrastejo. Če neki duhovnik sprejema vedno znova samo nove in nove mlade, potem pa vez prekine, ne bo nikoli

našel pravega stika in tudi ne bo razumel Frančiškove družine.

Marija: Ko rasteš, se oblikuješ. Obdobje odraščanja je čudovito. Zelo pomembno je, da je nekdo s teboj. Vloga duhovnega asistenta je bistvena. Duhovni voditelj, ki res s srcem opravlja to nalogo v Frančiškovi družini, ki mu to ni samo zadolžitev, ki mu je naložena kot pokora, ampak je to tudi v njegovo rast in vzpodbudo. To je obojestransko bogatenje.

Mirko: Je pa zdaj duhovnikov bistveno manj. So krajevna bratstva, ki sploh nimajo duhovnega asistenta iz prvega reda. Če pa je bratstvo malo večje, je težko vzpostaviti bolj pristen odnos z vsakim posebej.

Marija: Je pa lepo videti brate prvega reda, ki so prijatelji, med seboj sodelujejo, si niso konkurenca! Prav vesela sem jih!

Še misel za konec ...

Mirko: Želel bi si, da bi ljudje začeli zahajati v take male cerkvice, ki spominjajo na Porciunkulo. Male skupnosti, kjer bi se bolj začutili, se pogovarjali o duhovnem življenju, o Bogu.

Hvala vama, Marija in Mirko, za vajino življenjsko pričevanje in za vse misli, ki sta jih delila z nami. Bog naj vama povrne vse, kar naredita za FSR, in naj ohrani vajino družino v ljubezni! Naj vaju sv. Frančišek še naprej navdihuje in vodi po poti uboštva, čistosti in pokorščine! ■

Pogovarjala sva se s. Mateja in br. Metod FSR

III. red sv. Frančiška v Kranju nekdanje in danes

III. red sv. Frančiška je v Kranju in okolici verjetno obstajal že v času, ko so tukaj delovali bratje kapucini, vendar za to ni dovolj dokazov. Temeljni kamen za samostan je pred zgornjimi mestnimi vrati (danes je na tem mestu hotel Creina) 5. avgusta 1640 položil ljubljanski pomožni škof Mihael Kumar pl. Kumberg, 29. septembra 1644 pa je cerkev v čast nadangelu Mihaelu posvetil ljubljanski škof knez Oton Friderik grof Puechaim. Kapucini so bili zelo priljubljeni kot pridigarji in spovedniki. Posebno slovesno so vsako leto praznovali god sv. Antona Padovanskega. Takrat se je kar trlo ljudi, ki so prišli od blizu in daleč. Z odlokom cesarja Jožefa II. je bil samostan 4. septembra 1786 ukinjen, premoženje pa uporabljeno v svetne namene. Kapucini so odšli večinoma v Škofjo Loko in okoliške župnije, p. Arhangel Peric pa je postal 1787 prvi župnik nove župnije v Predosljah. V zgodovinskih virih je omenjen kot dober govornik tudi kapucin oče Nikolaj Gutmann, ki je bil leta 1800 kurat na Primskovem. (Viri: J. Žontar – Zgodovina mesta Kranja)

Zanimivo pa je tudi odkritje arheologov ob izkopavanju v primskovski cerkvi leta 1979. Tedaj so odprli prvo grobnico, poleg nje pa odkrili še drugo in v obeh približno dvajset ostankov tretjerednikov iz 18. stoletja. Spoznali so jih po ostankih tretjeredniškega habita, cingula in posebnega znaka, kar so imeli

na sebi ob pokopu. V drugi grobnici so odkrili dvesto let staro krsto z lepo ohranjeno podobno križanega Jezusa. Tudi to dokazuje, da je bilo takrat tukaj versko življenje zelo močno, saj je bila cerkev znana kot božjepotna.

In sedaj moderna doba: ob koncu 19. stoletja in na začetku 20. stoletja so nastale tretjeredne skupščine skoraj po vseh župnijah na tedanjem slovenskem ozemlju. Seznam je obsegal prek 30 000 članov. To je čas pontifikata papeža Leona XIII. (1878 – 1903), ki je sam kot tretjerednik močno pospeševal razvoj tega reda. Splošno je bolj znan po svoji okrožnici: »Rerum novarum«, ki govori o socialnem nauku Cerkve v odnosu do nastajajoče industrije in z njo odnosov med delavci in kapitalisti, opozarja pa tudi na pomanjkljivosti prihajajočega socializma, komunizma in fašizma.

III. red sv. Frančiška je bil v Kranju kano-nično ustanovljen 12. oktobra 1902 (podatek je iz priloge k »Cvetju z vrtov sv. Frančiška« XI, 1922, št. 3). Vanj so vstopali ljudje vseh stanov, starosti in poklicev: kmetje, delavci, obrtniki, trgovci, posestniki, duhovniki ... Ob ustanovitvi so bili vpisani člani, ki so polagali obljube drugod, najstarejša članica že leta 1868. Za obstoj III. reda v Kranju so najbolj zaslužni njegovi duhovni voditelji – škofijski duhovniki in bratje kapucini. Dekan, gospod Anton Koblar, je prevzel skrb zanj ob ustanovitvi v letu 1902. Seznam skupščine III. reda v Kranju iz let 1902–1926 vsebuje 370 vpisanih članov. Leta 1916 je bilo izpisanih 88 članov, ki so prestopili v na novo ustanovljeno skupščino III. reda v župniji Kranj–Šmartin. Leta 1926 so bili na seznamu kranjskega III.

reda 103 člani (vpisal g. Anton Koblar). Leta 1928 ga je prevzel novi dekan, gospod Matija Škerbec, in ga vodil do 2. svetovne vojne (1941). Med vojno in nekaj časa po vojni zaradi težkih razmer ni bilo mesečnih srečanj. Po vojni so ljudje začeli pozabljati na duhovne vrednote krščanstva in so se rajši oklepali vrednot, ki jih je ponujala nova socialistična oblast. V teh težkih časih je začel kranjski kaplan gospod Franc Fortuna, sicer dušni oskrbnik na Primskovem, zbirati okrog sebe člane III. reda. Napravil je tudi prvi povojni seznam članov iz let 1956–1964, ki obsega 86 članov. Od takrat naprej je pričelo članstvo naglo upadati.

Za njim je leta 1962 skrb za Frančiško-vo družino prevzel kranjski kaplan in prvi župnik novoustanovljene župnije na Primskovem, gospod prof. dr. France Rozman. Za obstoj III. reda na Primskovem pa je gotovo najbolj zaslužen gospod prelat Božidar Slapšak, primskovski župnik od 1965 do 1988 (spomin nanj je bil objavljen v prvi številki Brata Frančiška za leto 2005).

Takrat je bil prenesen tudi sedež tretjere-dne skupščine iz kranjske župnije v novo župnijo na Primskovem. Srečanja je v teh letih s svojo besedo in zgledom močno poživljal brat prof. Anton Pavlič, ki je bil tudi mednarodni svetovalec FSR za Slovenijo (spomin nanj je bil objavljen v BF v letu 1995). Z novim vodilom, ki ga je potrdil papež Pavel VI. 24. junija 1978, se je red preimenoval v Frančiškov svetni red (FSR). Po odhodu gospoda Božidarja Slapšaka leta 1988 so bili duhovni asistenti FSR bratje kapucini iz Škofje Loke: pater Rafael Jenko do leta 1993, pater Jože Kunšek do leta 1999 in pater Klemen Verdev do avgusta 2002.

Od septembra 2002 do septembra 2004 je prihajal iz Ljubljane duhovni asistent kapucin pater Bernard Jauk. Sedanji duhovni asistent je pater Robert Podgoršek, kapucin iz Škofje Loke.

Trenutno šteje družina 9 članov z obljubo in eno postulantko, od tega je nekaj že zelo starih in onemoglih, tako se ne morejo udeleževati mesečnih srečanj, vendar pa čutimo, da nas z molitvijo in trpljenjem podpirajo. Sicer

pa je naše bratstvo vedno veselo in močno v svoji veri, kakor brat ogenj v Frančiškovi Sončni pesmi. Rednih srečanj se udeležuje 6 članov z obljubo in postulantka, ki pa včasih pripeljejo tudi svoje prijatelje in znanke.

V novem tisočletju sta se v našem krajevnem bratstvu zgodila dva pomembna dogodka:

v nedeljo 10. XI. 2002, na god sv. Leona Velikega, smo s sv. mašo obhajali 100-letnico kanonične ustanovitve III. reda sv. Frančiška v Kranju. V zahvalni daritvi smo se spomnili vseh pokojnih in živih članov, voditeljev in asistentov III. reda, kasneje FSR. V soboto, 10. junija 2006, pa smo pod geslom »Skupaj gradimo bratski svet« pripravili skupaj s pokrajinskim svetom FSR Ljubljana X. tabor PB FSR za ljubljansko nadškofijo in škofijo Novo mesto v naši župniji.

Somaševanje je skupaj s provincialnim ministrom kapucinov, patrom Primožem Kovačem, domačim župnikom gospodom Francijem Godcem in duhovnimi asistenti iz Frančiškovih redov vodil ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik, ki je imel po maši tudi daljši nagovor na temo gesla. Na to srečanje je prišlo veliko članov FSR z vseh koncev pokrajinskega bratstva Ljubljana (več je bilo objavljeno v glasilu Brat Frančišek v letu 2006).

Vsi, ki smo v sebi začutili klic, da po Frančiškovem vzoru sledimo Kristusu v svetu, kjer živimo, se zbiramo ob 14. uri vsako drugo nedeljo v mesecu razen v času poletnih počitnic (julij, avgust) na srečanjih, kjer premišljujemo, molimo, naredimo kaj dobrega za skupnost, župnijo in druge potrebe, ki se kažejo v vsakdanjem življenju. Posebna srečanja s sv. mašo pa imamo na praznike in svetniške godove Frančiškovih redov.

Naša naloga na pragu tretjega tisočletja je, da v svet prinašamo Frančiška, njegovo misel, njegovo molitev, njegovo odprtost, njegovo prizadevanje za pravičnost in mir. Zato smo vedno na strani najbolj ubogih, trpečih in zapostavljenih. ■

Mir in vse dobro!

brat Igor Belehar FSR, v Kranju, na praznik Sv. Rešnjega telesa in krvi, 22. maja 2008

Volilni kapitelj krajevnega bratstva sv. Lenart na Jesenicah

V četrtek, 15. maja 2008, je bil v prostori župnijskega doma na Jesenicah volilni kapitelj krajevnega bratstva sv. Lenart, ki se ga je udeležilo 10 aktivnih članic in članov.

Najprej nas je pozdravil p. Filip Rupnik, predsednik kapitlja, in nam povedal nekaj besed v spodbudo. Navzoč je bil tudi Franci Birk, predsednik PS FSR ljubljanske regije. Duhovni asistent p. dr. Leopold Grčar pa nam je v svojem nagovoru predstavil nekaj misli iz dogajanja na kapitlju FSR v Kančevcih. Ljubezen do Božje besede, zlasti evangelija, in svetega Rešnjega Telesa, je nujno sredstvo in pomoč, da se bomo člani Frančiškovega svetnega reda trudili živeti evangelij po zgledu sv. Frančiška. Volitve smo pričeli z molitvijo k Sv. Duhu, da bi nam pomagal izvoliti tiste, ki bodo z zgledom in modrimi odločitvami mogli voditi naše bratstvo v duhu sv. Frančiška.

Za predsednico je bila izvoljena Marija Kozmus, za podpredsednico Polonca Šimnic, blagajničarka je Alojzija Markeš, tajnica Marica Lužnik, za vzgojo pa je od-

govoren Tone Klinar. Predsednik kapitlja je molil nad izvoljenimi, vsi ostali pa smo prosili našega Očeta, naj pomaga izbranim in nam vsem živeti bolj evangelijski slog življenja, ki je navdihoval tudi sv. Frančiška. Zaključili smo z zahvalno pesmijo in agape. ■

Marica Lužnik

Srečanje krajevnih bratstev FSR - Gorice in Nove Gorice

5. maj 2008

Vsemogočnemu Bogu gre zahvala, da je obe bratstvi povezala tistega lepega majskega dne Njegova ljubezen v duhovno bogato popoldansko srečanje, ki je potekalo v kapucinskem samostanu na trgu Piazza san Francesco v Gorici (Italija).

Udeležila se ga je večina članov obeh bratstev FSR. S Kostanjevice in iz Tolmina je bilo sedemnajst članov. Bratstvo iz Gorice pa je zastopalo dvajset članov. Nas so vodili brat Stanko Šorli, predsednik pokrajinskega bratstva koprške škofije, in duhovna asistenta brata Vili Pustoslemšek OFM za krajevno bratstvo Kostanjevica in Mihael Vovk OFM, pokrajinski duhovni asistent, oba s Svete Gore.

V Gorici nas so sprejeli predstavniki goriške Frančiškove družine brat Robert Komjanc in sestra Livija Vincelli s sobrati. Po prisrčnem sprejemu smo ob 16h pričeli v cerkvi z molitveno uro. Zanj je bil skrbno pripravljene pisen program v italijanskem in slovenskem jeziku. Vodil jo je fra Aurelio Blasotti OfmCap iz Gorice ob sodelovanju obeh bratstev.

Molitvena ura je bila posvečena osemstoletnici rojstva sv. Elizabete Ogrske (1207-2007), zavetnice Frančiškovega svetnega reda in regularnega tretjega reda. Pred nami je bila postavljena njena relikvija, obdana

s pisanim cvetjem. Relikvija roma po vseh krajevnih bratstvih v Italiji. Počastili smo jo s pesmijo, molitvijo, branjem Božje besede, razmišljanjem o njenem življenju, delovanju, svetništvu in drugih karizmah, ki jih je vredno poznati in posnemati. Po molitvah, petju, prebrani Božji besedi, evangeliju (Mt 5,1-11), prošnjah in zahvalni pesmi je sledil blagoslov in zaključna pesem O moj Bog, dopusti mi.

Povabljeni smo bili v prostore, kjer bratstvo deluje. Ob prijetnem in živahnem klepetu, medsebojnem spoznavanju, izmenjavi izkušenj in pogostitvi smo se počutili sproščeno in domače. Govorila so srca, v očeh je bilo veselje, na ustih nasmeh. Stisk rok in topli pogledi so izražali medsebojno veselje in sprejetost v združenosti z Njim, ki nas je povezal.

Ob 18.30 smo se udeležili skupne svete maše. Somaševalo je šest duhovnikov. Spet je veselo zadonela pesem v obeh jezikih. Vsi smo se razumeli, saj so pela naša srca v Božjem objemu. Med nami so bili Gospod Jezus z Marijo, sv. Frančišek, sv. Klara, sv. Elizabeta Ogrska, ki nas učijo in spodbujajo, da bi tudi mi z Božjo pomočjo in potrpežljivostjo sprejemali uboge današnjega časa in postali njihove priče.

Lepo je bilo. Povezani smo bili v eno z Bogom. Po sveti maši in blagoslovu smo se s hvaležnostjo poslovili od bratov in sester v Italiji ter ponesli v svoje delovanje in življenje veselje in upanje.

Hvala Ti, Gospod in dragi sobratje, za srečanje z brati in sestrami onstran meje (ki je ni več) v Gorici, saj je čudovito znamenje na naši skupni poti. ■

Mir in dobro!

Krajevno bratstvo FSR Kostanjevica

Utrinki iz narodnega tabora FSR

Predavanja dr. Ramovša in p. Mirana Špeliča

V soboto, 3. maja 2008, smo se bratje in sestre zbrali na vsakoletnem narodnem taboru Frančiškovega svetnega reda v domu sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani. Srečanju bratov in sester FSR so se letos pridružili tudi mladi, ki so istočasno imeli festival Frančiškovih otrok in mladine.

Ob letu družine je tudi geslo tabora in festivala »Sem jaz gradim družinico« odražalo veselo družinsko razpoloženje, saj smo vsi že ob začetku skupnega srečanja začutili, da smo ena velika družina Frančiškovih bratov, sester in prijateljev.

Na začetku srečanja smo se vsi zbrali v veliki dvorani Antonovega duhovnega doma. Tako kot vedno vesel in nasmejan nas je pozdravil predsednik FSR Slovenije br. Mirko Potočnik. Povabil nas je k različnim delavnicam. Bratje in sestre smo letos lahko izbirali med predavanji o družini, ki sta ju pripravila dr. Jože Ramovš in p. Miran Špelič, ali obiskom duhovniškega doma za ostarele duhovnike ali vodeno adoracijo pred Najsvetejšim v kapeli.

Tokrat sem izbrala predavanja o družinski tematiki, čeprav je bila odločitev težka, saj bi si želela biti kar povsod.

Prvi predavatelj dr. Jože Ramovš je spregovoril o sožitju med generacijami v družini. Najprej nas je vse pozval, naj se spomnimo na svoje babice in dedke, starše, tete in strice ali pa na otroke in vnuke ter sami spregovorimo o kakšnem zanimivem doživetju iz svojega življenja, ki bi odražalo lepe ali težke odnose v družini. Kar nekaj bratov in sester se nas je oglasilo in večinoma smo pripovedovali ganljive zgodbe iz svoje mladosti ali otroštva. Nato pa je g. Jože nadaljeval s svojim predavanjem. Med drugim nam je spregovoril tudi o premajhni rodnosti v Evropi ter o vse večji

populaciji starejših. Dandanes je to vse bolj pereč problem v evropski družbi, pa tudi v Sloveniji, saj se prebivalstvo stara.

Drugo predavanje je imel p. Miran Špelič. Govoril je o različnih vrstah družine, pa tudi o družini Frančiškovih bratov in sester. V družini živimo različni ljudje, z različnimi značaji in temperamenti, z različnimi sposobnostmi in željami, različnih starosti, pa tudi izobrazbe. Toda če smo vsi »enega srca« in polni medsebojnega spoštovanja in ljubezni, lahko živimo skupaj kljub različnosti.

Ob tem predavanju sem se spomnila svojih treh vnučkov, ki so sicer pravi bratje, a so si tako različni, da ima mnogokrat ista vzgoja pri enem pozitiven učinek, pri drugem pa prav nasprotnega. Čeprav imam sama že izkušnje iz vzgoje lastnih otrok, me pri vnukih vsak dan bolj skrbi, ali bodo odrasli v samostojne, odgovorne in vedre ljudi ali pa bodo podlegli vabljivim skušnjavam današnje družbe. Zato se velikokrat pogovarjam o vzgoji tudi s svojima odraslima otrokoma, ki bosta nosila glavno breme in odgovornost za mladi rod. Razveseli me, da prideta k meni po nasvet in da se lahko skupaj dogovorimo, kako v določeni situaciji ravnati s tremi malimi nadebudneži. Naš »vzgojni dogovor« sicer ne uspe vedno, a vsaj vsi odrasli v hiši enako govorimo in ravnamo.

Po skupnem kosilu smo na taboru skupaj z otroki in mladimi zaplesali na ploščadi pred Antonovim domom. Odkar sem se »pomladila« ob svojih vnukih, mi ni bilo nerodno zaplesati in zapeti otroške pesmi skupaj z mladino in otroki.

Kasneje, v nadaljevanju popoldneva, pa sem z veseljem poslušala, kako so se otroci,

mladi in krajevna bratstva FSR predstavljali, vsak s svojim simbolom in z veliko sliko na steni. Zopet smo tudi zapeli. Celo bratje frančiškani, kapucini in minoriti so se združili v skupni pesmi in ugotovili smo, da prav Frančiškov tretji red brate prvega reda vse bolj združuje. Tudi med zaključno sveto mašo so odmevale mladinske in Frančiškove pesmi in Gospodov duh je pel skupaj z nami v naših mladostnih srcih.

Veseli me, da smo postali tako velika družina iskrenih in razigranih Frančiškovih prijateljev.

s. Zvezdana Haszlakiewicz FSR

Bolan sem bil in ste me obiskali

V soboto, 3. maja 2008, je bilo pri sv. Antonu Padovanskem na Viču spet živahno. Na narodnem taboru FSR smo se skupaj zbrali bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda ter mladina in otroci na festivalu FRAME in FO. Začelo se je s pozdravom, potem pa smo se spet razbežali – otroke in mladino so odpeljali animatorji, starejši smo lahko izbirali med obiskom v duhovniškem domu, dvema predavanjema in adoracijo.

Izbrala sem obisk v duhovniškem domu. Po vodstvom brata Francija se je tja odpravilo petnajst bratov in sester. Sprejela nas je ena od treh sester, ki skrbijo za bolnike in ostarele duhovnike. Seveda so tri sestre in kuharica premalo za oskrbo 14 oskrbovancev, vendar z Božjo pomočjo zmorejo poskrbeti za vse.

Najprej smo se oglasili pri zelo bolnem gospodu, ki je ležal skrbno pokrit z rjuho. Sestra mu je dvignila vzglavje, mu ponudila

pijačo in mu povedala, da ga je prišla obiskat Frančiškova družina. Toda s postelje ni bilo odziva. Samo telo je govorilo ... Tako zelo me spomnilo na Jezusovo držo na križu. Ne, ni imelo razprostrtih rok, le lega telesa je tako zelo spominjala nanj.

Trpeti s teboj, Gospod ...

Bolnik ni mogel govoriti, mi pa smo začeli moliti. Toda preden smo zmolili do konca, je gospod začel jokati.

Bolan sem bil in ste prišli k meni ...

Starček, pri katerem smo se oglasili potem, je stal sredi sobe, ko smo vstopili. Je v petindevetdesetem letu, ne vidi več brati in tudi noge ga ne ubogajo več. Z veseljem nam je povedal, da ima sobo, ki ima balkon, in da s svojima zvestima pomočnicama še vedno lahko sam pride na balkon na sonce.

Kako zelo me je nenadoma postalo sram! Nobenega pritoževanja ob naštevanju zdravstvenih težav, samo ponižno sprejemanje tega, da telo ne zmore več. Sama pa se kar naprej pritožujem, pa imam nogi, ki me še vedno neseta, kamor želim. Edino srce mi ne pusti več, da bi z vrha Šmarne gore, ob sijanega s soncem, gledala megleno morje, v katero je potopljena Ljubljana. Kadar hočem, lahko stečem na travnik ali v gozd, le v hrib pač ne morem. In berem lahko! Že res, da imam tudi jaz pri tem prijateljico, ki mi je v pomoč, toda kadar koli lahko vzamem v roke Božjo besedo in jo sama preberem ... Tu pa se stari mož zahvaljuje, ker gre lahko sam, s pomočjo palice, na balkon.

Skupaj smo zmolili in na starčkovo prošnjo tudi zapeli. Po sobi je tiho zvenelo: »Že kliče nas venčani maj ...« Stari duhovnik nas je razveselil še z blagoslovom in odšli smo do tretjega oskrbovanca.

Tretji duhovnik je pravzaprav najmlajši oskrbovanec v domu, toda vid ima tako prizadet, da ni mogel več ostati na župniji. Slučajno je bila z nami njegova sosedka, pa smo njej prepustili, da je vodila razgovor. Stala sem na hodniku pred odprtimi vrati in premišljevala: »Tako slabo vidi, da ni mogel več ostati na župniji. Svet je zanj igra svetlobe in senc, v kateri so utonile barve, počasi bodo

izginili predmeti, ves svet bo utonil ... In kje je tu pritoževanje? Tudi to je utonilo... Jaz sem pa sitna, ker stanovanje ni pospravljeno, namesto da bi se zahvalila Gospodu, da to sploh lahko vidim!«

Zmolili smo še za zdravje bolnikov in gospod nam je podelil blagoslov.

Sestra nas je peljala še v kapelo, okrašeno s krasnima vitražema Marjana Jermana. Na enem je upodobljen škof Vovk, na drugem Jezus ob lomljenju kruha z učencema na poti v Emavs. Tudi vsi oskrbovanci doma so namenjeni v Emavs ...

Zapeli smo še skupaj s sestro in poslovili smo se. Ena od naših članic je na začetku rekla, da je to v resnici obisk za nas, ne za oskrbovance. Nisem se povsem strinjala z njo, toda sedaj, ko smo se ob potoku vračali k cerkvi, sem vedela, da je imela prav, da nam ostareli duhovniki niso samo podarili blagoslova, ampak so nam pokazali, kako moramo sprejemati Božjo voljo, se znati zahvaliti za vse, kar imamo, kajti vse je dar.

Potem sem zavila še v kapelo. Nisem mogla drugače. Tiho sem sedela pred tistim ogromnim križem: »Da, Gospod, samo s teboj je mogoče naprej, čez žalost, čez bolezen, do konca, kjer nas čakaš, da nas za vedno vzameš v naročje ...«

Kosilo je bilo namenjeno klepetanju. In na koncu smo še zapeli in zaplesali. Popoldne pa smo odšli in dvorano, kjer so se predstavila vsa krajevna bratstva. Po sveti maši smo se poslovili od starih in novih prijateljev, da se spet srečamo prihodnje leto, ko nas bosta spet združila Gospod in naš sveti oče Frančišek. ■

s. Irena Brišnik FSR

Odmevi s Tabora FSR in festivala FO

s. Alenka Ravnik FSR, KB Brezje

Meni je tukaj zelo všeč! Bila sem pred Najsvetejšim. To je bila molitvena podpora temu dogajanju tukaj. Ta srečanja so lepa in duhovno bogata, tako da vedno rada pridem! Vsako leto se udeležim tabora, če le morem!

s. Pepca Kramžar FSR, KB Štepanja vas

Lepo je, zelo lepo in lušno. Jaz zmeraj pridem. Pa predavanje, kako je bilo lepo! Še nikoli nisem slišala kaj takega! Z gospodom Ramovšem sva se kar nekaj časa pogovarjala o tem, kako je v družini.

s. Dorica Emeršič FSR, KB sv. Peter in Pavel Ptuj

Jaz sem šla na romanje v Duhovniški dom na Lepem potu. Najprej smo bili pri p. Mihi Žužku. Zelo ubog je! Potem smo obiskali nekega 95-letnega duhovnika, ki je zelo »korajžen«! Vsem je dal blagoslov, skupaj smo molili in zapeli. Obiskali smo še 63-letnega duhovnika, ki ga je kar med mašo zadela kap, ampak je tudi zelo pogumen. »Kakor bo Bog dal,« pravi! Tako vidiš,

p. Tine Gašparič OFMConv, duhovni asistent KB Sostro

Lepo je! Morda se mi zdi, da smo letos malo okrnjeni, sicer pa je vzdušje lepo. Zelo primerno in pozitivno je, da sta združena festival Frančiškovih otrok in narodni tabor. Drug od drugega se učimo in se tako bogatimo. To je velika prednost!

s. Marija Jeram FSR, KB Škofja Loka

Na ta srečanja sem do zdaj še kar zmeraj šla! Danes sem poslušala predavanja. Bilo je zelo lepo in sem sklenila, da se moram poboljšati! Veliko ne bo uspelo, vsaj kakšno malenkost pa bo treba popraviti!

s. Albina Pirc FSR, KB Marijino oznanjenje

Zelo mi je danes všeč tukaj. Drugače nikamor ne grem, na ta Frančiškova srečanja pa vedno! Predavanja bom malo premišljevala, drugače je pa zelo lepo, da smo stari in mladi skupaj! ■

Zbrala Mateja Trajbarič FSR

foto: Metod Trajbarič

Odmevi s Festivala FO in tabora FSR

s. Polonca Majcenovič ŠSFKK, duhovna asistentka FO Repnje

Radi smo prišli. Pripeljali smo Frančiška in Frančiškove otroke. Zelo v redu je bilo predavanje p. Mirana, drugače se pa malo potepam okrog.

Barbara Vrečar,
animatorka FO Sostro

Prišli smo skupaj s Frančiškoviimi otroki in mladino Sostro. Tukaj je veselo, sproščeno. Super! Program je dobro narejen, da smo skupaj, pa ne oviramo drug drugega.

Martin, 4 leta

Jedli smo Antonove kruhke. Dva sem dobil, enega mi je dala še mami. Vse sem pojedel! Najprej smo »smetarili«. Potem smo bili v skupinah, saj sem jaz tud' bil! V eni smo se učil', kako bomo zaigral' igrico. Jaz sem bil drevo in sem gor držal rokice! Potem smo peli, risali pa nismo. Letos se nisem bal, bom drugo leto spet prišel.

Gregor Gerbec, animator FO Bežigrad

Jaz pa sem bil malo razočaran! Program po kosilu je bil kar dolgočasen za otroke.

Še meni ni bilo preveč zanimivo. Prej je bilo pa fino! Program, pa kosilo in potem malo družabnosti, ko smo se igrali. Zelo v redu so bile tudi delavnice. V moji delavnici smo pobirali smeti tukaj v okolici cerkve! Tole bližnjo okolico smo kar očistili!

Še en utrinek s festivala FO in FRAMA

Zvečer po srečanju na Viču, mami objame svojega 4-letnega fantiča in reče: »O, ti moj Frančiškov otrok!«

On se ves srečen stisne k mami in pravi: »O, ti moja Frančiškova mami!«

foto: Metod Trajbarič

foto: Tomaž Pinter

Volilni kapitelj FO & FRAMA

Tisti, ki ste v zadnjih mesecih kliknili na spletno stran FO in FRAMA (www.fo-frama.org), vas je v napovedniku dogodkov čakalo vabilo na volilni kapitelj zadnjega maja v letu 2008. Kot je opozarjala slika ročne motorne žage, ki je bila vabilu priložena, so se starim članom Narodnega sveta, ki so zadnja tri leta bili za krmilom našega gibanja, majali stolčki, za nekatere pa smo vedeli, da bodo/bomo definitivno odžagani ☺. Kljub temu pa že jutro, ki nas je pričakalo na obali (dobili smo se v Piranu), ni bilo prav nič zamorjeno. Morje in sonce ter prijazni bratje minoriti, ki so nas sprejeli in cel dan skrbeli za to, da smo se res počutili kot doma, so dobro vzdušje priklicali tudi v vse kapitularje. Zbrali smo se iz 16 skupin FO in bratstev FRAME (od 22, ki v Sloveniji delujejo), pridružili pa so se nam tudi Xavi Ramirez (odgovorni na svetovni ravni za FRAMO) in Alba (Framašica iz Španije) ter Igor in Marko – predstavnika hrvaške FRAME. Kapitulju je predsedoval predsednik FSR Slovenije br. Mirko Potočnik. Pod njegovo taktirko smo tako poslušali poročilo o stvarih, ki so se zgodile na sceni FO in FRAMA in ob koncu zaploskali vsem dogodkom, ki nam jih je uspelo v zadnjih treh letih izpeljati – tu so bili trije festivali FO, srečanja za FRAMO, vsa tri leta duhovne vaje za FO in duhovne vaje za FRAMO, prireditve Podaj MI Roko, udeležbe na različnih slovenskih in svetovnih

foto: Tomaž Pinter

dogodkih, ki so zadevali FRAMO, ter mnogo osebnih stikov in prijateljstev, ki so nas v tem času povezali.

Po prvem delu je sledilo odločilno izbiranje – v čisto nič tekmovalnem vzdušju smo dokaj soglasno imenovali ljudi, ki jih je imenovanje našlo na zelo različnih mestih – večino sicer v dvorani, kjer je kapitelj potekal, se je pa našel kdo, ki ga je zadelo recimo na zaključnem izletu nekje na morju. Nova ekipa narodnega sveta, ki v teh dneh začenja s svojim delovanjem, je sestavljena takole:

Predsednica: Kristina Vrčon

Podpredsednik: Tomaž Paljk

Člani: Zdenka Pišek, Klemen Breznik, Primož Raspor in Helena Rebec.

Mednarodna delegatka: Polona Rajšp.

V ekipi pa so še predstavniki FSR – Metod Trajbarič,

in trije duhovni asistenti: br. Janez Papa (OFM), br. Andrej Feguš (OFM Conv) in br. Vlado Kolenko (OFM Cap).

Po volitvah smo sprejeli še popravljen Statut FO in FRAMA, ki bolj jasno določa delovanje Frančiškovich.

Po obvezni mortadeli, ki nam je že vsem gledala ven pri ušesih, je sledila maša, ki je izzvenela v hvaležnost za pretekla tri leta in hkrati v prošnjo za še večjo odprtost navdihom Svetega Duha v prihodnje. Sklepno dejanje pa je bilo praznovanje na morski obali.

Najlepša hvala »stari« ekipi za vso pripravljenost in zagnanost zadnjih let, novi pa obilo Božjega blagoslova. ■

Fani Pečar FSR, eks-predsednica ©

foto: Tomaž Pinter

Sledil je odmor za malico iz nahrbtnika. V cerkev nas je ponovno povabilo zvonjenje, ki pa ni bilo opoldansko, ampak je bilo posebno namenjeno nam, da smo se ob 12.30 zbrali k molitvi. Še pozdrav Mariji in že smo se odpravili v osnovno šolo na Ponikvi, kjer nas je najprej pozdravil ravnatelj šole g. Bevc, nato pa smo podelili priznanja prisotnim župnijam. Vsakoletnemu priznanju in knjižni nagradi, ki nam jo vsako leto podeli Celjska Mohorjeva družba, se je letos pridružila še videokaseta s filmom o Slomšku.

Sledil je program Otroci za otroke, kjer so se nam letos predstavili Frančiškovi otroci. Na zabaven način smo spoznavali življenje svetega Frančiška Asiškega in kaj vse počno Frančiškovi otroci. Skupaj smo zapeli nekaj pesmi in se naučili še eno Frančiškovo pesem.

Spomin na sv. Frančiška nam bo tudi Frančiškov križ ali Tau, ki so ga ob prihodu na Ponikvo prejeli vsi udeleženci. Posebnega daru pa se je razveselilo tudi okrog 90 zvestih bralcev, ki so pri Slomškovem bralnem priznanju vztrajali že četrto leto.

Šli smo tudi po Slomškovi poti, kjer so udeleženci spoznavali Frančiškovo Hvalnico stvarstva ter po poti do Slomškove domačije opravili tri naloge. Veselje in pesem sta se razlegala na Slomu, kazalo pa je, da se selita tudi v vse kraje, kamor so se vračali zvesti bralci in Slomškovi častilci, čeprav nas je tik pred končano prireditvijo, kot običajno, ujela kratka, a silna ploha dežja. ■

Andreja Štunf FSR, MO za Slomškovo bralno priznanje

foto: Tomaž Pinter

foto: Tomaž Pinter

Pravilna rešitev nagradne številčnice v prejšnji številki se glasi: *Družina, nosilka vrednot!* Na uredništvo je prispelo 20 pravih odgovorov. Nova predsednica Frančiškovih otrok in mladine Kristina Vrčon pa je izžrebala naslednje nagrajence: 1. nagrada: Tadej Ciglarič, Pionirska 9, SI-1360 Vrhnika; 2. nagrada: Franc Fister, Podbrezje 183, SI-4202 Naklo; 3. nagrada: Jolanda Zver, Mladinska 46, SI-9000 Murska Sobota.

Čestitamo!

NAGRADNA ŠTEVILČNICA

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in jih pripišite k številkam. Črke nato prenesite v lik tako, da vsaka številka vedno pomeni isto črko. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali geslo uganke.

- 1 2 3 4 5 6** = slovenski žurnalista in komentator (Bernard),
- 7 8 9 10 11** = dalmatinsko pristaniško mesto z Dioklecijanovo palačo,
- 12 13 14 15** = tisto, kar zaznavamo s sluhom, glas, ton,
- 16 17 18 19** = jegulji podobna velika roparska morska riba,
- 20 21 22** = soglasniki v besedi BODOČE.

Rešitve pošljite na uredništvo *Brata Frančiška* do 5. avgusta 2008. Tokratne nagrade so:

1. Viktor Papež, Presveta evharistija
2. Arko-Skoberne, Anton Padovanski, Frančiškov brat
3. komplet razglednic Hvalnica stvarstva ■

Sestavila ga. Francka Pavlič

14	22	2	21	5	19	13	7	5
15	10	21	17	18	3	10	1	10
21	5	20	14	21	5	1	12	5
21	1	2	4	8	17	2	19	2
4	5	9	5	4	10	9	14	7
11	7	13	2	11	2	16	5	21
			18	6	5			

Nevarna igra evropske politike s človekovimi pravicami

Stopnja relativizma v zahodni, zlasti evropski politiki, je tako visoka, da z antropološkega vidika ni več temeljnih skupnih vrednot, tako da se zdi nemogoče odkriti, kaj naj bi bil človek, razkriva bivša norveška zunanja ministrica Janne Haaland Matlary.

Profesorica na univerzi v Oslu je bila povabljenja k predavanju na Lateranski univerzi v Rimu na kongresu »Varuhi in razlagalci življenja. Aktualnost okrožnice Humanae vitae«, ki je bil organiziran ob 40-letnici objave te okrožnice papeža Pavla VI.

V okviru vprašanja o »Spremembi človeške narave« je predavateljica opozorila na »relativizem, ki je v temelju evropske politike«. Matlaryjeva izhaja iz svoje domovine, kjer bodo sprejeli zakon o »nevtralni« poroki, ki vključuje tudi pravico do posvojitve otrok, ki se rodijo istospolnim partnerjem s pomočjo umetne oploditve.

»V javni razpravi, ki je bila pred sprejemom tega zakona, so govorili, kot da biološko starševstvo nima vpliva, kot da je nekaj, kar nima nobenega odnosa s »stvarnim« starševstvom. Edini, ki so nasprotovali temu zakonu, so bile verske skupnosti.«

Iz izvajanje Matlaryjeve je očitno, da v Evropi nobenega osnovnega pojma o človekovi naravi, vključno z njenimi biološkimi vidiki, nimamo za stalnega in gotovega, ne glede na pojmovanje, da ima otrok pravico do svojih bioloških staršev in da ga oni vzgajajo.

Profesorica opozarja, da se v sedanjem, skrajno relativističnem času, zdi, da lahko vse razgradimo in ponovno zgradimo. Na vsak način pa je uzakonitev »človekovih pravic« uvedel prav odgovor na politični in zakonodajni relativizem nacistične Nemčije in druge svetovne vojne.

Kakor trdi preambula, je Splošna deklaracija o človekovih pravicah predstavljala vzorec, ki je bil skupaj vsem članom človeške družine, ne pa nekaj, kar bi lahko spreminjali po željah političnih dejavnikov. In vendar se danes v Evropi dogaja prav to.

Bivša norveška zunanja ministrica je poudarila, da je pojem človekovih pravic pomemben samo v primeru, da se strinjamo glede dejstva, da obstaja skupna človekova narava, ki jo lahko spoznamo preko razuma.

Vendar je to v silnem nasprotju s sodobno relativistično in subjektivistično miselnostjo, ki zavrača idejo o obstoju človekove narave kot take in o njeni spoznavnosti preko razuma. Če to zanikamo in imamo človekove pravice za nekaj, kar lahko spreminjajo navadni politični procesi, kako potem lahko zagovarjamo, da so človekove pravice vzorec za druge, če niso najprej za nas same?

V Evropi ugotavljamo, da ne obstaja jasen temelj človekovih pravic, čeprav se bije silovit boj o njihovem tolmačenju, pogosto pa je tudi velik razkorak med tem, kar neka država razglašča na uradnih mednarodnih konferencah, in njeno notranjo politiko.

Paradoks je še bolj očitna, če upoštevamo težnjo po nedoločeni vrednoti, ki pripada evropski demokraciji, oziroma težnjo po popolnem subjektivizmu ali celo nihilizmu: ti imaš svoje mnenje, jaz imam svoje, tisti pa, ki trdijo, da obstajajo objektivne normativne

definicije (temeljni pojmi) so fundamentalisti in nedemokrati.

Matlaryjeva opozarja, da gre za skrajno nevarno težnjo. Tak subjektivizem spodkopava demokracijo in pripravlja teren za totalitarizem: če ni nobenega vzorca, ki bi določal, kaj je prav, potem lahko vse postane prav.

Kako prepoznamo to težnjo k nihilizmu? Iz pomanjkanja zaupanja v človekovo sposobnost, da preko pretehtane razprave in razmišljanja pride do objektivne resnice o človekovi naravi ter o človekovih napakah in krepostih, kar je prevladujoče vedenje v današnji evropski politiki.

Ta čuden odpor do pojma resnice se urešničuje v paradoksu moderne demokracije: razgllašamo in vsiljujemo človekove pravice po vsem svetu, nočemo pa določiti njihovega bistva v lastni državi, ker hočemo, da pomenijo to, za kar smo se odločili, da v nekem določenem trenutku morajo pomeniti. ■

Marta Lago

Poročilo o stanju planeta 2008

Letno poročilo o stanju planeta, ki ga je pripravil Worldwatch Institute, ima letos za temo: »Izboljšave za trajnostno gospodarstvo».

Danes je znanstvena sposobnost natančno razumeti dramatičen učinek, ki ga ima človeštvo na delovanje in naravno spremenljivost zemeljskih ekosistemov, tako da sedanjo geološko dobo nekoliko šaljivo označuje kot antropocen. V zadnjih 50 letih smo spremenili ekosisteme na zemlji kot nikdar prej in v prihodnjih 50 letih, če se usmeritve ne bodo izrazito spremenile, bodo usluge, ki jih ekosistemi nudijo človeški blaginji (od obnavljanja tal do vodnih ciklov itd.), vedno bolj ogrožene in bodo imele velike težave pri ohranjanju svoje naravne

dinamike.

Ob upoštevanju sedanjega položaja se *Worldwatch Institute* loteva teme reforme gospodarstva v ekološkem smislu. Čeprav je sedanji gospodarski sistem, beremo v članku Gardnerja in Prugha, na svet prinesel blagostanje, je postal samorazdiralen in ga je treba spremeniti. Nekatera dejstva: raven CO₂ v ozračju bi lahko povzročila, da Arktično ledeno morje že leta 2020 poleti ne bi imelo več ledenikov; med evropskimi sesalci je približno ena vrsta od šestih v nevarnosti, da izumre, in vse morske vrste, ki so danes predmet ribolova, bi lahko izumrle do leta 2050; v morjih vsega sveta je število »mrtvih področij«, tj. področij brez kisika, v zadnjih dveh letih naraslo s 149 na 200, kar ogroža ribji živelj; onesnaženje zraka v mestih je vsako leto vzrok za približno 2 milijona prezgodnjih smrti, zlasti v državah v razvoju.

Spričo tega se »znanstveniki, vlade in civilna družba strinjajo o potrebnosti hitrega prehoda na nov gospodarski model, v katerem se bo razvoj meril z ovrednotenjem izboljšav blaginje namesto širjenja gospodarske dejavnosti trga« (Talberth). Model »trajnostne rasti« ne zadošča več. Potreben je »trajnostni razvoj, ki bo bolj kot količinski rasti dajal prednost prečiščenemu in raznovrstnemu gospodarstvu vzdrževanja, kakovostnega izboljševanja, podelitve, zmernosti in prilagoditev naravnim omejitvam« (Bologna).

V tej perspektivi poročilo 2008 pogloblja teorijo nove ekonomije, ki se že uresničuje, in jo podpira s številnimi primeri izboljšav (proizvodnja mesa in rib, gospodarstvo z nizko porabo premoga, vode, biotske različnosti, skupnih dobrin), ki jih uresničujejo politika vlad in velika podjetja in se kažejo kot spoštljive do okolja in ekonomsko ugodne.

Za avtorje poročila je skupaj s politiko pomembna vpletenost skupnosti v graditev sveta, ki bo preživel. ■

br. Damiano Lanzone OFM

Smrtno kazen ovija skrivnost

Najmanj 1200 ljudi je bilo usmrčenih leta 2007, še veliko več pa so jih države pobile na skrivaj, in to v državah kot so Kitajska, Mongolija in Vietnam.

Številke, ki izhajajo iz letne statistike Amnesty International o smrtnih obsodbah in usmrtitvah v letu 2007, kažejo, da je bilo v 24 državah usmrčenih najmanj 1252 ljudi, najmanj 3347 ljudi pa je bilo v 51 državah obsojenih na smrt. Po ocenah na svetu na izvršitev smrtne kazni čaka do 27.600 ljudi.

Podatki tudi kažejo naraščanje izvršitev smrtne kazni v številnih državah. V Iranu so v lanskem letu usmrtili 317 ljudi, v Saudski Arabiji 143 in v Pakistanu 135 – v primerjavi s 177, 39, in 82 usmrtitvami v istih državah v letu 2006.

Oseminosemdeset odstotkov znanih usmrtitev se je zgodilo v petih državah: na Kitajskem, v Iranu, Saudski Arabiji, Pakistanu in v ZDA. Saudska Arabija ima najvišje število usmrtitev glede na število prebivalcev, sledita pa ji Iran in Libija. Amnesty International je uspelo ugotoviti najmanj 470 usmrtitev na Kitajskem, kar je sploh največje število. Vendar AI pravi, da je resnično število usmrčenih na Kitajskem nedvomno veliko višje.

Kitajska namreč, ki jo poročilo označuje kot državo, v kateri se izvrši največ smrtnih kazni na svetu, smrtno kazen označuje za državno skrivnostjo. Medtem ko svet in gostje olimpijskih iger lahko le ugibajo, samo kitajske oblasti natančno vedo, koliko ljudi je bilo pobitih z državno odobritvijo.

»Tajna uporaba smrtne kazni se mora nehati: odstraniti je treba pajčolan skrivnosti, ki obdaja smrtno kazen. Veliko vlad trdi, da se usmrtitve izvršujejo ob javni podpori. Ljudje imajo zato pravico, da vedo, kaj se dogaja v njihovem imenu,« pravi Amnesty International.

V letu 2007 je veliko držav še naprej izvajalo smrtno kazen za dejanja, ki splošno ne veljajo za zločinska, ali pa po nepoštenem postopku. Med njimi:

Ja'Far Kiani, oče dveh otrok, je bil kamnan do smrti zaradi prešuštva julija v Iranu.

75-letni severnokorejski gospodarstvenik je bil ustreljen pred strelskim vodom, ker v oktobru ni razodel družinskega ozadja, kako je svoj denar vlagal v tovarno, nastavljal svoje otroke kot vodstveni kader in telefoniral v tujino.

Mustafa Ibrahim, egiptovski državljani, je bil novembra obglavljen v Saudski Arabiji zaradi čarovništva.

Michael Richard je bil 25. septembra usmrčen v Texasu, ker je sodišče zavrnilo, da bi bilo odprto dodatnih petnajst minut, da bi omogočilo registriranje pritožbe, temelječe na ustavnosti smrtonosnih injekcij. Richardov odvetnik pritožbe ni mogel vložiti pravočasno zaradi težav z računalnikom. Vrhovno sodišče ZDA je zavrnilo zaustavitev usmrtitve. Že prej pa je, istega dne, soglašalo s primerom v Kentuckyju, da se obnovi vprašanje o smrtonosnih injekcijah. Ta odločitev je pripeljala do moratorija vseh drugih usmrtitev z injekcijo v državi. Odlok Vrhovnega sodišča pričakujejo letos.

Tri države – Iran, Saudska Arabija in Jemen – izvršijo smrtno kazen za zločine na ljudeh, ki so mlajši od 18 let, kar je proti mednarodnemu pravu.

Leto 2007 pa je bilo kljub temu tudi leto dobrih vesti v zvezi s smrtno kaznijo. Generalna skupščina Združenih narodov je glasovala – 104 za, 54 proti in 29 vzdržanih – za prenehanje uporabe smrtne kazni.

»Generalna skupščina Združenih narodov je sprejela to zgodovinsko odločitev, da bi vse države po svetu pozvala, naj nehajo usmrčevati ljudi. Dejstvo, da je bila resolucija v decembru sprejeta s tako jasno večino, kaže, da je splošna odprava smrtne kazni možna,« pravi Amnesty International.

»Da država nekomu odvzame življenje, je najbolj drastično dejanje, ki ga lahko prevzame vlada. Vse vlade rotimo, naj sledijo zavezam, ki so jih sprejeli Združeni narodi, in naj ukinejo smrtno kazen enkrat za vselej.« ■

Priredil Stane Zore OFM

Tomaž Čelanski

Življenje sv. Frančiška (16)

19. poglavje

O skrbi, ki je z njo bedel nad brati, in o preziranju sebe ter o resnični ponižnosti (II. del)

52. Kjerkoli so ga sprejeli pod streho, ni pustil, da bi mu ležišče pregrinjali z odejami ali oblekami, ampak je ležal na goli zemlji, oblečen samo v svojo tuniko. Ko se je njegovo šibko telo krepčalo v blagem spancu, je najpogosteje kar sedel in spal v takem položaju, za vzglavje pa si je podložil kos lesa ali kamen. Ko se mu je prebudil tek, da bi kaj pojedel, kakor je navada, je nerad potešil lakoto in malo pojedel. Nekoč se je namreč zgodilo, ko je pod bremenom bolezni pojedel nekaj malega piščančjega mesa, da je, ko so se mu povrnila telesne moči, vstopil v mesto Assisi. Ko je prišel do mestnih vrat, je ukazal nekemu bratu, ki je bil z njim, da mu priveže vrvo okrog vratu in ga tako kot roparja vodi skozi vse mesto; pri tem naj kliče kot glasnik in govori: "Glejte požeruha, ki se je nagoltal kurjega mesa, ki ga je jedel, ne da bi vi za to vedeli."

Mnogo jih je priteklo k temu nenavadnemu dogodku, podvojili so vzdihovanje, z njim jokali in govorili: "Gorje nam, bednim, katerih življenje poteka sredi krvi in ki hranimo svoja srca in telesa z udobnostmi in pijanostjo." Tako je tolik zglede vabil in izzival že skesana srca k popolnejšemu življenju.

53. Mnogo takega je zelo pogosto počel na tak način, da je sebe popolnoma ponižal, druge pa povabil k večni časti. Sam se je imel za posodo pogube in se ni obremenjeval z nobenih strahom, z nobeno skrbjo za telo; odločno ga je podvrgel zaničevanju, da ne bi bil prisiljen iz ljubezni do njega poželeti kaj minljivega. Kot pravi preziralec samega sebe je vse z besedo in zgledom koristno poučeval, kako naj prezirajo sami sebe.

Kaj pa se je zgodilo? Vsi so ga povelicevali in ga poviševali s pohvalno sodbo, samo on

sam se je imel za ničvrednega, samo on sam se je silovito preziral. Često ga je prebadala velikanska bolečina, ko so ga namreč vsi čistili, on pa se je otepal človeške naklonjenosti in se dal zmerjati kakemu domačemu človeku. Poklical je k sebi kakega brata in mu rekel: "Pod pokorščino ti pravim, da me ostro ozmerjaj in spregovori resnico proti njihovim lažem." Ko je ta brat, čeprav proti svoji volji, rekel, da je kmetavzar, plačanec in nepridnik, se je nasmejäl in glasno zaploskal ter odgovoril: "Gospod naj te blagoslovi, ker govoriš resnico. Take se spodobi, da jih sliši sin Petra Bernardoneja!" Tako se je spominjal skromnih začetkov svojega porekla.

54. Kajti z namenom, da bi se pokazal vrednega vsega zaničevanja in drugim ponudil zgled resnične izpovedi, ga ni bilo sram priznati med pridigo vsemu ljudstvu, da je v nečem grešil. Celo kadar ga je oplazila kaka nespoštljiva misel o kom ali če je slučajno izrekel kako žaljivo besedo, je takoj z vso ponižnostjo tistemu, o komer je kaj slabega pomislil ali rekel, priznal greh in od njega prosil usmiljenja. Vest, ki je pričevala o njegovi veliki nedolžnosti, mu ni dala miru, medtem ko se je varoval sleherne zaskrbljenosti, dokler ni blagost ozdravila dušne rane. Prav v vsakovrstni pomembni stvari je želel napredovati, a ne da bi ga kdo opazil. Na vse načine se je izogibal občudovanju, da ne bi kdaj zapadel v nečimrnost.

Gorje pa nam, ki smo te izgubili, veliki oče, zgled vsake dobrote in ponižnosti! Po pravici smo te izgubili, ko nam ni bilo mar, da bi te spoznali, ko smo te imeli med seboj. ■

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Slovinci prvič v Sveti deželi

(stoletnica prvega slovenskega romanja z ladjo 1910-2010)

Tokrat objavljamo povabilo Dr. Antona Bonaventure Jegliča, ljubljanskega knezoškofa na romanje v Sveto deželo.

V SVETO DEŽELO VERNI SLOVENC!

»Glejte, gremo gori v Jeruzalem« (Lk 18,31)

Stopamo pred Vas z veselimi oznanimi: V sveto deželo pojdemo! – Pred dvema letoma smo bili v Lurdu. Pod božjim in Marijinih varstvom se je naše romanje izvršilo srečno; romarji so bili polni zadovoljnosti in hvaležnosti, da jim je bilo dano videti blaženi kraj Marijinega prikazanja.

Je pa še neki drug kraj na zemlji, kamor nas vleče srce, kjer doslej Slovenci še nismo bili. To je dežela, katero že pridevek »sveta« dežela odlikuje od vseh drugih; dežela, katero je večna Beseda, ko je meso postala in med nami prebivala, počastila s svojim 33-letnim bivanjem; dežela, v kateri se je zgodilo največje delo človeške zgodovine in najlepše delo usmiljenja božjega: odrešenje človeškega rodu; dežela, katero je Bog sam namakal s svojo krvjo. Dežela, o kateri smo že kot otroci slišali toliko pripovedovati v svetopisemskih zgodbah; dežela, katero imamo vedno pred očmi v nedeljskih evangelijih; dežela, za katero so stotisoči kristjanov srednjega veka v križarskih vojskah lili kri in darovali življenje.

Kdo izmed nas si ni že želel biti tam in gledati svete kraje, ki so tolikokrat v našem duhu?

Verni Slovenci! Zdaj je priložnost. Posamezniku je težko iti. V družbi domačih ljudi je to lahko. Zato napravljamo v tem letu

Prvo skupno slovensko romanje v sveto deželo.

Romanje bo trajalo od 2. do 21. septembra. Z ozirom na prostor na ladji se sprejme: 44 oseb v I., 142 v II. in 350 v III. razred. Skupaj 536.

Stroški romanja so: I. razred 450 K, II. 400 K, III. 280 K.

Za tako dolgo potovanje jako nizka cena. S tem je plačano vse: vožnja, hrana, prenočišče in drugo.

Sprejemajo se samo zdrave osebe obojega spola.

Čas za priglašanje je od 1. aprila do 15. julija.

Kdor se priglasil, bo takoj dobil še natančnejše pojasnilo o pogojih in razmerah romanja.

Vsa pisma v tej zadevi naj se naslovljajo: Odbor za jeruzalemsko romanje v Ljubljani.

Verni Slovenci! Lepa prilika se vam nudi. Čas je ugoden, cene nizke, pot sama vabljava. Stali bomo na mestu, kjer je Devica povila božje Dete in ga položila v jaslice, in na mestu, kjer je stal križ, drevo življenja za človeški rod – najsvetejši mesti za kristjana. Komur razmere pripuščajo, se pridruži svetemu potovanju!

V Ljubljani 15. januarja 1910.

Dr. Anton Bonaventura Jeglič
Knez in škof ljubljanski,
Vodja romanja.

Janez, Ev. Kalan,
Urednik »Bogoljuba« in »Zlate dobe«
Tajnik in blagajnik

p. Placid Fabiani
provincial frančiškanov,
duhovni oče ■

Srečanje svetodeželskih romarjev na Brezjah 24. maja 2008

V sončnem popoldnevu so se v baziliki na Brezjah zbrali jeruzalemski romarji, ki so s Komisariatom za sv. deželo romali v zadnji petih letih. Povabljenih je skoraj 1000 udeležencev. Zbralo pa se jih je 260. Namen srečanja je bil obnoviti romarsko doživetje svete dežele ob romanju v narodno svetišče in pa tudi predstavitev najnovejšega DVD, ki je izšel tudi v slovenskem jeziku pri založbi Brat Frančišek.

Slovesno somaševanje je vodil njegova ekscelenca msgr. Santos Abril y Castello ob udeležbi duhovnikov in voditeljev romarskih skupin v Sveto deželo, prelat Franci Vrhunc, zlatomašnik, prof. Bogomir Trošt. P. Anton Jerman in škof dr. Jurij Bizjak se zaradi zadržanosti srečanja nista mogla udeležiti. Na srečanju so se mnogi romarji vpisovali v društvo prijateljev sv. dežele, ki že dosega blizu 1000 članov.

Predstavitev novega DVD o Sveti deželi je izjemen dogodek. Tako visoke kvalitete takšnega medija v slovenščini še ni bilo. Kustodija Sv. dežele ga je posnela ob sodelovanju najvidnejših svetopisemskih strokovnjakov, ki delujejo v Jeruzalemu in v Rimu. Besedilo je v slovenščino prevedel p. Stane Zore, založbi Brat Frančišek pa je kustodija odstopila pravice za izdajo.

Srečanje na Brezjah je kar pri vseh udeležencih obnovilo utrip petega Evangelija,

foto: Miro Kunšič

spomine na romarska doživetja in veliko romarjev se je včlanilo v Društvo prijateljev Sv. dežele.

DVD o Sveti deželi lahko nabavite po ceni 15€, kajti prva pošiljka po posebni ceni je že na Brezjah pošla. Nabavite ga lahko na Komisariatu za Sv. deželo, pri frančiškanih v Ljubljani in v romarskih svetiščih na Brezjah in na Sv. Gori. ■

p. Peter Lavrih, komisar za Sv. deželo.

Občni zbor društva PSD

Občni zbor Društva prijateljev Sv. dežele je bil 7.6. 2008 v HRVATINIH PRI ANKARANU.

Letošnji občni zbor je bil povezan z volitvami novega vodstva društva. Volitve so po statutu vsaka štiri leta. Letos je društvo staro dvanajst let.

Štirje avtobusi s 180 udeleženci, od teh se jih je nekaj pripeljalo s svojimi vozili, so se ustavili v bližini mestnega središča v Kopru. Po kratkem sprehodu smo dosegli koprsko stolnico in naše srečanje uradno začeli s sv. mašo, ki jo je vodil častni pred-

sednik društva, dr. Jurij Bizjak, generalni vikar in koprski pomožni škof.

Po sv. maši v stolnici smo kar pohiteli z izobraževalnim ogledom koprške luke v izmenah po dva avtobusa. Ogled nam je v resnici odprlo okno v svet našega slovenskega gospodarstva. Pogled od blizu odkrije pravo sliko premikov blaga z morja na koprno in obratno. Navdušeni nad prijaznim in širokim znanjem vodičev smo se nato premaknili na novo lokacijo, v gostišče Jasna 2 v Hrvatinih, in tam začeli redni letni občni zbor. Ob sklepu svojega tretjega mandata predsednika društva je p. Peter povzel preteklo delo:

Cenjeni zbor, spoštovani vsi častni člani in članice društva, spoštovani častni predsednik društva škof dr. Jurij Bizjak, dvanajst let je staro naše društvo prijateljev Sv. dežele. Staro ali mlado, relativna ugotovitev. Gledam po straneh Svetega pisma in s številom dvanajst je povezano marsikaj. Najprej v 1. Mojzesovi knjigi preberem: »In vseh Setovih dni je bilo devetsto dvanajst let. Potem je umrl.« To je dobra tolažba. Manjka nam še 900 let. Bolj začudljiv je stavek v isti knjigi, ko opisuje kralje v Sodomi: »Dvanajst let so služili Kedorlaómerju, trinajsto leto pa so se uprli.« Možno je, da se uprete temu vodstvu; sicer je pa po dvanajstih letih končno že tudi čas. Ko je izvoljeno ljudstvo potovalo iz Egipta, so prišli do Elima: »Potem so prišli v Elim, kjer je bilo dvanajst studencev in sedemdeset palm; tam so se utaborili ob vodi.« Ko je Gospod dal Mojzesu zapovedi, se zopet omenja število dvanajst: »Mojzes je zapisal vse GOSPODOVE besede. Potem je jutraj zgodaj vstal in postavil oltar pod goro in dvanajst spominskih kamnov za dvanajst Izraelovih rodov.« In ko iščem primerjave s številom dvanajst, pridem do 134 mest v Stari in Novi zavezi, kjer se to število omenja. Vse do zadnjega stavka v Knjigi razodetja: »In dvanajst vrat je bilo dvanajst biserov: posamezna vrata so bila iz enega samega bisera. Cesta skozi mesto pa je bila iz suhega zlata kakor prosojen kristal.«

Spoštovani, potrebno se je velikokrat sprehoditi skozi besede, ki so zapisane po navdih-njenju in so svete, ker so božje. Ob dvanajsti

obisk pri sv. Ani v Kopru (foto Franc Fister)

obletnici društva se moramo vprašati: Kje smo bili rojeni in kam gremo? Le tako bomo prepoznali našo pot sredi mnogih drugih poti, ki bi jih sicer tudi lahko izbrali in po njih hodili.

1. **KJE SMO BILI ROJENI?** »Oni Jeruzalem, ki je zgoraj, pa je svoboden in ta je naša mati.« – Piše sv. Pavel Galačanom. Mar ni tudi za nas tako res? Jeruzalem nam je dal rojstvo, tam je naša mati. Pred toliko in toliko časa ali leti je to bilo. V Jeruzalemu, ki je naša mati, so se začela naša srečevanja, zблиževanja, prijateljstva in potem mnoga druženja. Po dvanajstih letih so se že mnogi naši prijatelji za vekomaj naselili v Jeruzalemu, ki je naša mati.

2. **KAM GREMO?** Ob prepoznanju kraja rojstva zlahka tudi vemo, kam gremo: »Zbral je okrog sebe dvanajstere in jim rekel: »Glejte! V Jeruzalem gremo in nad Sinom človekovim bo izpolnjeno vse, kar je pisano po prerokih« – tako zapiše evangelist Luka. Rad bi, da bi kar naprej imeli pred očmi in v svoji zavesti ta naš plemeniti izvor in jasni cilj.

3. **KAJ PA DELAMO NA TEJ POTI?** Na to nam odgovarja Psalm 16: »Daješ mi spoznati pot življenja; polnost veselja je pred tvojim obličjem, večne radosti na tvoji desnici!« Kar preštejmo in pretehtajmo takšne dogodke v teh dvanajstih letih. Vtisnimo si jih znova v spomin. Tudi prerok Izaija ni mogel drugače: »Da, veselite in radujete se na veke tega, kar bom ustvaril: kajti glej, ustvaril bom Jeruzalem za radost, njegovo ljudstvo za veselje.«

Mar ni ravno ta drža edina, ki dokazuje našo odrešenost in naš božji izvor. Le tako razumemo, kaj je hotel povedati pisatelj Bernanos: »Če hočete kaj narediti zoper kristjane, potem je to, da jim vzamete veselje.«

foto: s. Alena Stritar

V rdeči dvorani (foto p. Peter)

Cenjeni zbor, sedaj je tudi prilika, da bi vam govoril o statistikah, številkah in doživetjih skozi naših dvanajst let. Seveda bi lahko. Ali pa je to sploh potrebno? Vsakoletne bilance ne morejo brez števil. V tem trenutku se mi ne zdijo pomembne v takšnem tonu, kot se nam dogaja to slavje. Lahko bi bile celo odveč. Ne moremo pa mimo brez onih drugačnih števil, ki niso izražene v številkah, ampak v dogodkih, v doživetjih in veselju vsakogar od nas, ko nam je dano doživeti različne svete kraje, njihovo poučno vsebino in prijateljsko družjenje in srečevanje. Ta pa so v vas zapisana in to je dovolj.

Ne morem in ne smem mimo zahvale vsem aktivnim sodelavkam in sodelavcem v društvu. Vse delo je prostovoljno, narejeno je z veseljem in potrpljenjem v blagor skupnosti. Tako naj izrazim zahvalo vsem članicam in članom upravnega odbora, nadzornega odbora in disciplinske komisije. Vsak po svoje je doprinesel svoj delež v skupno kaščo. In sedaj se ta služba končuje in predaja novim, ki prihajajo.

Bog povrni vsakemu in vsem!

Po obravnavi poročil posameznih organov društva je občni zbor sprejel vsa poročila, sprejel tudi odstop dosedanjega vodstva. Sledilo je poročilo volilne komisije, ki je preštela glasove po pošti in zbor je poročilo sprejel.

NOVO VODSTVO DRUŠTVA PRIJATELJEV SV. DEŽELE za obdobje 2008 do 2012 je naslednje:

UPRAVNI ODBOR

p. Peter Lavrih – predsednik – četrti mandat (ustanovni član), Anton Bogataj – namestnik predsednika – prvi mandat, (levo, v družbi z najstarejšim članom društva – s 96-letnim Stankom Gorcem), Anka Požnen – zakladničarka – tretji mandat, Tatjana Rovšek – tajnica – četrti mandat (ustanovna članica), Mojca Vreček – članica – prvi mandat

NADZORNI ODBOR:

Butala Janez – predsednik
Furlan Franc
Urbas Magda

DISCIPLINSKA KOMISIJA:

Kušar Mihael – predsednik
Limbek Janez
Rataj Ferdo
Savinek Poldka
Žabkar Mira ■

Pripravil p. Peter

ROMANJE SKOZI BIBLIČNE DOGODKE STARE ZAVEZE do Betlehema

Egipt s Kairo in Sinajem, Jordanija s Petro, Maherunt z goro Nebo do Betlehema; 7 dni

- 1. dan, Zjutraj polet z Brnika prek Dunaja do Kaira. Namestitev za 2 dni, večerja
- 2. dan, **OGLED ČUDES SVETA** – veličastne piramide v Gizi, muzej v Kairu, krščanski Kairo: sv. Družina, sv. maša pri slovenskih šolskih sestrah, večerja, nočitev.
- 3 dan, **PO POTI IZHODA IZVOLJENEGA LJUDSTVA IZ EGIPTA** – ogled sueškega prekopa, nadaljevanje po Sinajskem polotoku s postanki na bibličnih krajih: grenki studenci »Mara«, fararonovi vroči vrelci, Fairanska oaza ... Sv. maša v puščavi. Nastanitev pri Sv. Katarini, večerja.
- 4. dan, **SINAJSKA GORA – ZGODAJ ZJUTRAJ** (približno ob 2h) odhod proti vrhu Mojzesove gore s pomočjo baterijskih svetilk. Doživetje sončnega vzhoda, sv. maša na gori in spust v dolino do samostana sv. Katarine, ogled. Nadaljevanje vožnje do Izraela, prehod na Jordansko mejo in vožnja do skalnega mesta Petre, namestitev, večerja.
- 5. dan, **OGLED PETRE** – dopoldne obisk skalnega mesta Petra, bibličnih Sel, nadaljevanje vožnje do Herodove trdnjave Maherunt, kjer je bil obglavljen Janez Krstnik. Sv. maša v naravi. Vožnja po biblični poti Izraela skozi Edom in Moab. Nastanitev v AMANU, glavnem mestu Jordanije, večerja.
- 6. dan, **ODHOD NA GORO NEBO**, sv. maša, obisk mesta mozaikov v Madabi. Obisk kraja Jezusovega krsta ob Jordanu in prehod meje v Izrael, most Alembi, nastanitev v Betlehemu, večerja.
- 7. dan, **DAN ZA PRAZNOVANJE GOSPODOVEGA ROJSTVA** v Betlehemu, sv. maša, odhod na letališče Ben Gurion – Tel Aviv. Popoldne polet domov, prek Dunaja na Brnik.

Romarsko spremstvo: p. PETER LAVRIH, OFM, CTS.

ROMANJE TRAJA 7 dni: Egipt, Jordanija in sklep v Betlehemu v Palestini.

CENA: 990€

polpenzioni (hrana zjutraj in zvečer). Potrebujete veljaven potni list. Podatke iz potnega lista na prijavnici pošljete na Komisariat. Prijava je sprejeta, ko je poravnani prvi del plačila 470 €. Drugi del plačila 520€ je potrebno poravnati 2 tedna pred odhodom + letališke takse, ki bodo takrat znane (cca 100€)

PRIJAVE SPREJEMAMO TAKOJ. ZADNI ROK ZA PRIJAVO JE 10. september 2008 (kasneje samo, če bo še prostor)

V ceni je letalski prevoz iz LJ v Kairo in nazaj iz Tel Aviva ali iz LJ v Tel Aviv in nazaj; vsi avtobusni prevozi v Egiptu, Jordaniji in Izraelu; vstopnine za kraje, ki so navedeni v programu; polpenzijska namestitev v 2- ali 3-posteljnih sobah, hrana zjutraj in zvečer; zavarovanje Coris; egiptovska viza; jordanska mejna taksa; izraelska izhodna taksa; vodstvo romanja.

V ceni ni letališke takse (znane bodo 10 dni pred odhodom), 100€; vstopnine za vstop v piramido (po želji); napitnine za strežno osebje v hotelih in šoferje 30 USD na osebo (v dolarjih vodiču v Egiptu); zavarovanje rizika odpovedi 50€.

NAPOTKE za romanje s potrebnimi informacijami za potovanje boste dobili 14 dni pred odhodom.

p. Peter Lavrih, ofm, CTS
tel.: 05 330 30 30; mob.: 041 66 91 34

Komisariat za Sveto deželo

Tržaška 85, 1000 Ljubljana; tel.: 01 24 44 250 ; faks: 01 24 44 253;
www.sveta-dezela.si; email: pater.peter@rkc.si; TRR SI56-0510-0801-0637-691

Uredila : Tatjana

Umbrijski biser, 2. del

Aco Jerant

Ljubljana, 2008

O Frančiškovem otroštvu imamo zelo malo zgodovinskih virov, zato se to toliko bolj ponuja romanopiscu za svobodnejši pristop. Tako je izpod peresa Aca Jeranta pred leti nastal prvi del romana z naslovom Umbrijski biser.

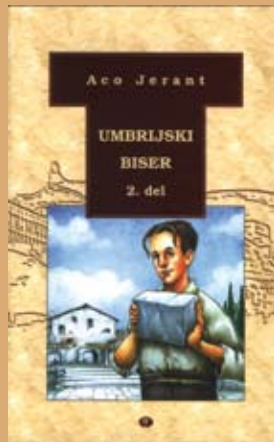
Bolj ko napredujemo v Frančiškovem življenju, bolj se množijo viri, kar pa tudi ne prepreči pisatelju, da jih ne bi uporabil z nekaj umetniške svobode in dodal kaj iz svojega. In tako je nastal drugi del tega romana, ki obsega čas od prvega poklica do tedaj, ko se je okrog Frančiška oblikovala skupina bratov, ki ji je tudi gospod papež dal pred 800 leti dovoljenje, da oznanja evangelij in pokoro.

V prijetnem pripovednem slogu torej sledimo poglavitnim preobratom Frančiškove mladosti od odpovedi očetu prek bivanja med benediktinci do drzne poti med gobavce in potem tudi k samemu papežu.

Format: 20 x 12,5 cm, broširano, obseg: 176 str.

Zbirka *Frančišek med nami* - 9

Cena: **6,00 €**

Terra Sancta

Varuhi izvirov odrešenja, DVD

V sodelovanju z Antonianom iz Bologne, Kustodijo Svete dežele in Komisariatom za Sveto deželo smo pripravili ta čudovit DVD, ki lahko s svojimi skoraj štirimi urami posnetkov služi kot priprava na romanje v Sveto deželo, kot spomin nanj ali pa, če ne gre drugače, kot skromen nadomestek zanj.

Odlična kamera slednjega na izbranem zvočnem ozadju otroškega zborčka (znane ga iz festivala Zlati cekin), ki v hebrejščini prepeva Psalm 121, popelje od gore Nebo prek Nazareta, Betlehema, mnogih drugih krajev do Jeruzalema s Kalvarijo in slednjič do Emavs. Prikaže tudi delovanje bratov frančiškanov. Ob tem pa spregovorijo največji strokovnjaki, biblicisti in arheologi, ki poljudno razložijo ne le stare kamne in mozaike, ampak predvsem njihov pomen za kristjana danes.

Na DVDju lahko izberete ogled katere koli od 24 enot, ki se pokrivajo s posameznimi bibličnimi kraji, če vam dopušča čas, pa lahko tudi vztrajate od začetka do konca.

Pri ogledu si lahko poleg slovenske izberete tudi hrvaško, angleško, italijansko ali nemško varianto.

Trajanje: 3 ure 40 minut, jeziki: slovenski, angleški, italijanski, nemški, hrvaški

Cena: **12,00 €**

Naročila na naslov:

Založba Brat Frančišek

Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

tel.: 01 2429312, faks: 01 2429313, e-mail: zbf@rkc.si, www.franciskani.si/zbf/